

Quỳnh Dao

HÃY ĐỢI ANH VỀ

Thông tin về ebook

Hãy Đợi Anh Về

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 114 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG: 1

Người đàn ông lạ mặt kia lần đầu tiên xuất hiện trước khung cửa sổ phòng tôi vào một buổi tối thứ bảy.

Hôm ấy là một đêm trăng rất đẹp. Mặt trăng tròn và sáng treo trên cao. Không có lấy một gợn mây, tôi và ba mẹ lúc đó đang ngồi trong phòng khách thưởng thức một bản nhạc cổ điển - bản “Ouverture” của vở nhạc kịch “Don Jua” của Mozart mà tôi hằng yêu thích. Phải nói gia đình tôi là một gia đình có máu nghệ sĩ, nhất là mẹ tôi, người rất yêu nhạc. Người thường hay một mình ngồi trong phòng khách, không mở đèn, yên lặng lắng nghe các bản giao hưởng như bản số năm của Beethoven, khúc nhạc buồn của Chopin... Tiếng nhạc như rơi từng giọt để rồi thấm dần vào từng tế bào.

Cha thì cũng thích nhạc, có điều người không lộ rõ như mẹ. Khi hai mẹ con tôi mở nhạc nghe, hoặc khi mẹ ngồi bên đàn dương cầm tấu một tấu khúc hoặc một trích đoạn trong vũ kịch Hồ thiên nga, thì cha ngồi gần đấy với ly cà phê trên tay, hớp từng hớp một. Người chỉ ngồi trầm ngâm yên lặng như vậy mắt mơ màng nhìn xa xăm đến một nơi nào đó.

Còn tôi thì khỏi phải nói, một nhạc khúc hay có thể làm tôi mất ngủ cả đêm.

Tóm lại gia đình tôi là một gia đình yêu nhạc.

Hôm ấy sau khi nghe nhạc xong, thì cũng đã quá khuya. Tôi trở về phòng. Và như thói quen hàng ngày, vào phòng tôi bật chiếc đèn bàn lên, lấy quyển nhật ký trong hộp tủ ra, tay chống cằm, bắt đầu hồi tưởng lại chuyện gì đã xảy ra trong ngày để ghi lại. Hôm ấy là một ngày khá bình thường – Bình thường đến độ gần như nhạt nhẽo. Không có gì đáng nhớ để ghi lại. Vậy mà cứ ngồi cả nửa tiếng đồng hồ vẫn không ghi được một chữ.

Bực dọc, tôi hướng mắt về phía khung cửa. Khung cửa sổ phòng tôi được phủ bởi màn cửa màu xanh lục nhạt. Đó là cái màu mà tôi yêu thích. Gần như tất cả những vật dụng bày trong phòng này đều là màu lục. Từ cái chụp đèn bàn, cái nếp drape, cái khăn trải bàn cho đến cái chậu cây vạn niên thanh trên khung cửa sổ...

Gió bên ngoài thổi mạnh làm lay động màn cửa sổ. Trăng chiếu qua màn làm mọi thứ trở nên mờ ảo. Tất cả như ngập đầy trong không gian thơ mộng. Trái tim tôi bỗng chùng. Không hiểu sao tôi không ngồi yên được. Tôi đứng dậy, bước tới bên cửa sổ. vén màn nhìn ra ngoài, chủ đích chỉ để ngắm trăng. Nhưng, vừa mở màn ra, tôi đã giật mình ngay...

Đứng bên ngoài vòng rào nhà tôi, đối diện với khung cửa sổ phòng, là một người đàn ông. Tôi không nhìn rõ mặt lắm. Nhưng chắc một điều không thể phủ định, là ông ta đang chăm chú nhìn vào nhà. Rõ ràng hơn, là đang hướng mắt về phía cửa sổ phòng tôi. Người đàn ông đó đứng dựa vào chân cột đèn. Dáng cao gầy, khuôn mặt xương. Và dù trời mới chớm xuân, cái lạnh còn sót lại của mùa đông như cắt da, nhưng ông ta cũng chỉ mặc có một chiếc chemise trắng mỏng, một chiếc quần tây dài sậm màu. Ông ta đứng giữa trời khuya đầy sương đêm mà chẳng có lấy chiếc áo khoác. Hẳn

rét lắm. Nhưng vì khoảng cách quá xa, lại tối, nên tôi không nhìn rõ mặt ông ta. Thật ra thì lúc đó, vừa mới mở cửa tôi đã thấy người xa lạ nhìn vào nhà, làm sao tôi không khỏi giật mình? Nhất là giữa lúc đêm khuya thanh vắng? Cái bóng tối ấy đầy đe dọa. Tôi không có đủ can đảm để ngắm kỹ nên chỉ mới nhìn phớt qua, tôi đã vội vã đóng ngay cửa lại, và quay vào bàn, ngồi xuống tiếp tục viết nhật ký. Nhưng không hiểu sao tim tôi lại cứ đập mạnh, tôi không viết được chữ nào. Mười phút sau, như có một cái gì lôi cuốn. Tôi lại đứng dậy, lại bước tới khung cửa sổ. Tôi không dẫn được sự tò mò.

Lần này lúc vén màn cửa nhìn ra thì dưới cây cột đèn trước mặt kia, người đàn ông ban nãy không còn nữa. Ông ta đã đi mất.

Câu chuyện bắt đầu như vậy đó. Rồi một buổi tối cách đó ba hôm. Người đàn ông lạ mặt kia lại xuất hiện lần thứ hai trước khung cửa sổ phòng tôi.

Vừa mới vén màn cửa ra là trái tim tôi cơ hồ ngưng đập, tôi lại thấy ông ta. Vẫn đứng dưới ngọn đèn đường, hướng mắt về phía khung cửa sổ phòng tôi. Vẫn chỉ đứng yên lặng, cô đơn, buồn bã.

Nhận thức của tôi lần này về sự việc khác hẳn. Tôi đã hiểu đây không phải là một sự ngẫu nhiên mà là một sự kiện có chủ đích. Tôi vội khép màn cửa lại, nhưng không tránh xa, trái lại còn núp phía sau đó quan sát.

Phản ứng của tôi hình như khiến ông ta thất vọng. Tôi thấy ông lắc đầu, nhưng vẫn không bỏ đi, mà đứng đấy cúi nhìn xuống chân. Chiếc bóng dong dỏng của ông đổ dài trên mặt đường, cô độc một cách lạ lùng. Ông ta nhìn xuống đường như vậy thật lâu rồi lại ngược lên, nhìn về phía khung cửa sổ

của tôi một lần nữa rồi mới đứng thẳng người dậy, hai tay thọc vào túi quần, quay người đi chậm chậm bước ra khỏi hẻm.

Tôi đưa mắt nhìn theo, mãi đến lúc cái bóng kia mất hút ở đầu hẻm mới thôi. Và không hiểu tại sao. Có lẽ vì một sự cảm hoài đêm xuân mà tôi cảm thấy như có cái gì đó man mác ở trong lòng. Đầu đó vang lên một khúc nhạc xuân rộn ràng như ru đêm đen vào giấc ngủ mon man.

Lại mấy hôm sau. Hôm ấy trời mưa, những hạt mưa nặng hột chảy thành dòng trên khung cửa kính. Ánh sáng từ ngọn đèn đường hắt lên những giọt nước trong suốt, long lanh như chuỗi ngọc... Và khi tôi tiến đến tới bên cửa sổ, thì đã trông thấy ông ta đứng dưới ngọn đèn đường tự bao giờ.

Ông ta mặc áo mưa, đầu đội nón, nhưng tôi biết là ông ta đang nhìn về phía khung cửa sổ có tôi. Lúc đó tôi đang viết dở nhật ký, khi phát hiện ra sự hiện diện của ông ấy tôi lại không thể tiếp tục viết được. Tôi đặt bút xuống, đứng bên khung cửa tay chống cằm nhìn ra. Và như vậy có nghĩa là tôi với ông ta đã nhìn thấy nhau, nhìn thật lâu.

Mưa càng lúc càng nặng hạt. Những hạt mưa rơi trên mái nhà, trên khung cửa tạo thành những âm thanh trầm buồn. Qua khuôn kính đầy mưa, chiếc bóng của người đàn ông lạ trở nên mơ hồ huyền hoặc. Mưa to như vậy mà ông ta vẫn không bỏ đi... có cái gì áy náy trong lòng tôi. Tại sao ông ta lại dầm mưa? Hẳn có một mục đích nào đó. Nhưng tại sao tôi phải nghĩ đến chuyện đó? Mẹ hằng ngày hay trách là tôi ưa lo xa, lo chuyện bao đồng. Có lẽ mẹ nói đúng. Thế là tôi lại buông màn cửa xuống, bỏ vào với trang nhật ký đang viết dở trên bàn.

Chuyện có vẻ kỳ quặc như vậy nhưng không hiểu sao, tôi lại không mang chuyện người đàn ông lạ cứ đứng ngoài nhà nhìn vào cho ba mẹ biết, mặc dù, tối nào sau giờ dùng cơm, chúng tôi đều tụ họp ở phòng khách để nghe nhạc. Một đĩa hát cổ điển được đặt vào máy. Cha với chiếc ống vớ bập bập trên môi. Trên tay người là một sơ đồ kiến trúc, đôi khi là một tờ báo. Còn mẹ thì viết lách hay đọc tài liệu gì đó. Chỉ có tôi là hiểu động. Không quậy phá người này thì kiếm chuyện với người kia. Tôi thường bước tới giật lấy bút của mẹ hoặc đồ án trên tay cha, nói:

- Cha, giờ này là giờ nghỉ ngơi, cha biết không? Cả một ngày chỉ có những giây phút này là cha dành cho gia đình, cha không có quyền làm việc nữa.

Thế là cha kéo tay tôi lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi:

- Này Bội Dung! Con hãy nói cho cha biết xem, năm nay con được bao nhiêu tuổi rồi?

Tôi trề môi:

- Dạ mười tám tuổi. Rồi sao hở cha?

- Hừ. Mười chín rồi chứ sao lại là mười tám? Con nhớ không nào. Con sinh ngày hai mươi tám tháng giêng. Hôm nay là mừng hai tháng tư rồi. Vậy phải là mười chín. Suốt đời cứ tưởng mình mãi là trẻ con. Vậy là không được rồi nghen. Con phải nhớ là con đã qua rồi cái thời kỳ nghịch ngợm quậy phá. Con đã là người lớn! Chỉ một vài năm nữa thôi là rồi sẽ có anh chàng nào đẩy đến đây... con phải lòng... Rồi cũng phải lập gia đình như người ta. Rồi cũng phải làm người lớn.

- Ồ không, không bao giờ có chuyện đó!

Tôi hét lên và ngồi xuống cạnh bá lấy cổ cha

- Con sẽ không thềm chơi với mấy đứa con trai, chúng nó ngang lắm. Con sẽ không lấy chồng. Con sẽ ở mãi bên cha mẹ thế này cho đến già thôi.

- Nói bậy! Cha đã gỡ tay tôi xuống, bẹo lấy má tôi, người nói – Con sẽ không thể mãi mãi làm con nít được, rồi con sẽ phải lớn. Thôi, bây giờ đừng có quấy rầy cha, hãy đi nghe nhạc của cô đi.

Tôi nũng nịu:

- Con không đi đâu cả, nếu cha không chịu nghỉ ngơi.

- Ờ thôi được – Cha nói rồi thở dài – Nuông chiều con mãi, không biết bao giờ con mới lớn được.

Mẹ ngồi gần đấy đang viết phải ngẩng đầu lên. Người đang nghĩ ngợi điều gì có vẻ thú vị. Một nụ cười thoáng trên môi. Tôi thấy trong mắt người có cái gì đó thật sống động.

Đấy, gia đình của tôi là như vậy đó. Tôi rất quý yêu cái nhà nhỏ của tôi. Hạnh phúc lúc nào cũng ngập đầy khi có cha và mẹ. Cha tôi mặc dù tốt nghiệp ở ngành kiến trúc, người hết sức khéo tay, ngoài chuyện xây dựng ra người còn là một điêu khắc gia nghiệp dư. Những tác phẩm điêu khắc của người thật sinh động, thỉnh thoảng người cũng cầm cọ vẽ.

Cha tôi là một con người đa tài, tôi rất yêu cha. Con người có khối óc khách quan khoa học nhưng cũng có cái nhiệt tình nhạy bén của người nghệ sĩ. Nhiều lúc tôi nghĩ, mãi đến bây giờ mà tôi vẫn chưa có bạn trai là cũng tại vì cha tôi – Người toàn diện quá, làm tôi coi thường hết những đứa con trai đã gặp trong đời. Mặc dù năm nay, cha đã trên bốn mươi lăm

tuổi, nhưng cái đẹp chừng chạc của người đàn ông trung niên, mày sậm, mắt sâu, cái nhìn đầy suy nghĩ. Một chút nếp nhăn ở dưới mắt, mũi thẳng khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Thân hình vạm vỡ. Ở gần người, ta sẽ có cái cảm giác an ổn vô cùng, vì vậy tôi thích được vùi đầu vào giữa lồng ngực cha mặc dù bây giờ tôi đã qua cái thời trẻ con suốt ngày vùi vnh.

Còn mẹ tôi? Đây là người đàn bà mà tôi nghĩ là đẹp nhất trên đời này. Tôi rất kiêu hãnh vì được người di truyền lại một đôi mắt to đẹp. Vào lớp học hay lúc đi dạo trên phố phường, khi nghe người ta trầm trồ đôi mắt tôi đẹp, thì tôi bỗng thấy tiếc làm sao, phải chỉ những người đó mà thấy được đôi mắt của mẹ tôi. Họ sẽ còn ngạc nhiên biết chừng nào. Mẹ không chỉ cho tôi cặp mắt, mà người còn cho tôi cả cái gien về âm nhạc. Ngoài chuyện viết lách ra, mẹ tôi còn là một tay piano rất cừ. Chính vì vậy mà ngoài cái món nghề về violon ra tôi còn biết chơi piano nữa. Nhưng có thế nào thì tôi vẫn nhận thấy mẹ tôi mới thật sự là một thiên tài. Tiếng đàn của người khi nghe như nhập tâm, phải nín thở lắng nghe. Còn tiếng đàn của tôi, nói ra thì xấu hổ, mẹ nói tôi cái gì cũng được cả, chỉ có cái là ham chơi. Chính vì ham chơi mà không có cái kiên nhẫn. Tính lại nóng nảy, nên cứ mắc lỗi luôn. Còn mẹ tôi thì trái lại. Người thật điềm đạm, ít nói. Lúc nào cũng lặng lẽ như một con suối hiền lành, phẳng lặng như mặt hồ thu. Nhiều người chỉ mới gặp mẹ một hai lần thì lại nói là mẹ buồn. Tôi thì cho rằng chính âm nhạc tạo cho người cái phong thái như vậy. Mẹ rất dễ bị xúc động nhưng tôi không cho đấy là một thứ đa sầu đa cảm.

Giữa cha với mẹ, trời như sinh hai người ra để yêu nhau, để bảo vệ che chở lẫn nhau. Tôi lớn lên trong gia đình, từ lúc nhận thức được đến giờ, chưa hề thấy cha mẹ to tiếng. Trưởng thành trong một gia đình như vậy, tôi hẳn hạnh phúc

quá đi chứ. Vâng, nếu chỉ gói trọn trong gia đình tôi sẽ không biết là trên đời này còn có cái gì gọi là khổ đau, phiền muộn. Mọi thứ chung quanh đều được tôi nhìn qua lăng kính chỉ toàn một màu hồng. Chỉ có tình yêu êm đẹp, những từ ngữ trái nghĩa với hạnh phúc đều là những gì không tưởng, không bao giờ xuất hiện trong căn nhà ấm cúng này.

Chính vì trưởng thành trong một gia đình như thế, nên tôi khác hẳn những cô gái cùng trang lứa. Tôi không ủy mị, không đua đòi bạn trai. Tôi cũng không thích làm bạn với ai. Mọi người đến với tôi như đến từ một thế giới khác. Sau này thì sao tôi không biết, chứ giờ tôi chỉ thích âm nhạc và cha mẹ.

Nhưng rồi sự xuất hiện của người đàn ông xa lạ kia như một hòn đá ném xuống, khuấy động cái êm ả của mặt hồ. Tôi không còn thất mình bình thản nữa. Nhưng tôi cũng không định đem chuyện đó ra kể lại cho cha mẹ nghe. Rồi mỗi tối, khi trở về phòng riêng, tôi đều không ngăn được tò mò. Bước đến bên khung cửa sổ, vén màn lên nhìn ra ngoài một chút như tìm kiếm một cái gì quen thuộc.

Người đàn ông lạ sau mấy đêm vắng mặt, lại xuất hiện

Đó là một buổi tối không mưa.

Hôm ấy, ông ta xuất hiện khá trễ.

Tôi đã ghi xong nhật ký, đang tập đàn violon. Tôi là con người không nghiêm chỉnh nên thấy chuyện học theo lối chính quy là một cực hình. Những bản nhạc được xếp vào giáo trình thường thường rất đơn điệu. Nó không thuộc loại trữ tình, thường chỉ là những tiêu khúc. mà tiêu khúc thì làm sao lâm ly hấp dẫn được? Cứ tấu đi tấu lại mãi những tấu

khúc quen thuộc cũng buồn chán. Hết "mộng tưởng khúc" đến "mơ tưởng khúc", "mộ khúc" rồi "tiểu dạ khúc".. tôi thì tôi thích bản "Những ngày phiêu bạt" hơn. Và hôm ấy tôi đã kéo bản này hơn ba lượt. Khi sắp đến đoạn cuối, như một thói quen, tôi lại hướng mắt về phía cửa sổ.

Và tôi đã giật mình ngay, người đàn ông lạ đã xuất hiện. Lần này không phải là bên dưới ngọn đèn đường mà là gần hơn, sát nhà tôi hơn. Như vậy có nghĩa là cách khung cửa sổ không xa. Tôi có thể trông rõ mặt ông ta.

Vẫn chiếc áo chemise màu trắng, vẫn khuôn mặt phong trần, ông ta khoảng bốn mươi mà cũng có thể là năm mươi. Đôi mày sậm, mắt sâu, xương má nhô cao, gầy nhưng gương mặt góc cạnh cương nghị.

Bóng tối khiến tôi khó đánh giá chính xác thái độ của ông ta. Có điều tôi biết ông ta đang chăm chú nhìn tôi. Hình như ông ta cũng hiểu biết đôi chút về âm nhạc. Ông ta nhìn tôi đàn mà miệng mấp máy như nói gì. Tôi rất tò mò định mở cửa sổ, nhưng ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. Tôi giật mình quay lại. Mẹ đang đi vào. Người nhìn tôi với nụ cười trêu mếu, người nói:

- Làm gì có một bản nhạc mà con cứ mãi kéo tới kéo lui vậy? Con có tâm sự à? Nhưng mà thật ra thì mẹ cũng thích cái bản nhạc này. Đâu con đàn lại một lần nữa cho mẹ nghe đi.

- Vâng, thưa mẹ.

Tôi đáp. Và không quên liếc nhanh về phía cửa sổ. Nhưng ngay lúc đó thật ngạc nhiên. Tôi chẳng thấy bóng dáng người đàn ông lạ ban nãy đâu. Ông ta đã biến đâu mất.

Tôi lại bắt đầu kéo đàn. Bản "Những ngày phiêu bạt" được kéo trở lại. Nhưng bây giờ, tâm thần tôi không còn được ổn định. Mấy câu hỏi cùng lúc như hiện ra trong đầu. Ông ta là ai? Tại sao lại cứ xuất hiện trước khung cửa sổ phòng tôi? Ý đồ gì? Nhìn cái dáng dấp dong dong cao kia, cái đôi mắt hiền từ và thái độ chững chạc, ông ta có vẻ là một người có học, chứ không phải là hạng đầu trộm đuôi cướp. Nhưng một người có học thì làm sao lại đến độ lang thang bụi đời như vậy? Tôi kéo đàn mà đầu cứ loay hoay với bao câu hỏi... Khiến đàn lỗi nhịp mấy lần. Tôi chẳng có hứng thú gì để tiếp tục kéo đàn nữa. Thế là tôi ngưng lại đột ngột. Mẹ đã ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi:

- Sao vậy? Con làm sao thế?

- Không có gì mẹ a. Tôi nói mà chột nhiên mất hứng. Hôm nay không biết làm sao con cứ đàn sai mãi. Thôi, không thềm đàn nữa đâu.

Rồi tôi mở nắp đàn ra, cho đàn vào hộp. Mẹ có vẻ nghi ngờ. Người nhìn tôi chăm chú. Khi tôi cất đàn, mẹ bước đến nắm lấy tay tôi, người kéo tôi về phía mép giường ngồi xuống, rồi vuốt tóc tôi người hỏi:

- Con có chuyện gì không vui, phải không? Con cứ nói cho mẹ đi, xem mẹ có thể giúp gì được gì không, Bội Dung.

Tôi quay lại cười gượng:

- Dạ, không có gì cả, mẹ yên tâm.

- Không có gì à? Mẹ nhìn vào mắt tôi, hỏi - Con gái không nên giấu giếm mẹ... thế ở trong trường, có anh chàng nào theo đuổi con không?

- Dạ không - Tôi nũng nịu - Mẹ sao kỳ quá, con đã nói rồi, con không thích có bạn trai cơ mà.

Mẹ châu mày nhìn tôi, ánh mắt của người có cái gì đó phiền muộn.

- Bội Dung - Người nói - Con bây giờ lớn rồi. Có nhiều thứ mẹ cần phải quan tâm. Mẹ muốn con được hạnh phúc mãi mãi, con biết chứ? À, thứ hai vừa rồi, trong công ty của cha mới có một kỹ sư mới vào nhận việc, anh ta còn rất trẻ, nghe cha con khen lắm. Cha vừa cho biết là chủ nhật này cậu ấy sẽ đến đây chơi. Cha đã mời cơm cậu ta. Con cần phải sửa soạn một chút, gắng tiếp đãi người ta lịch sự con a.

-Ồ mẹ! Tôi đã kêu lên - Con đã nói với mẹ lâu rồi mà, con không muốn làm người lớn. Cha mẹ đừng có sắp xếp gì hết, con không chịu đâu. Con chỉ muốn ở mãi bên cha mẹ thôi à.

- Sinh viên năm thứ hai rồi mà sao ăn nói khờ khạo vậy? Mẹ vỗ nhẹ lên vai tôi trách yêu - Con không còn nhỏ nữa nghe con.

Và người nói thêm:

- Thôi được rồi, bây giờ đã khá khuya, con đi ngủ đi, nhớ khép cửa sổ lại, lúc này gió to đấy.

Mẹ nói và đứng dậy đi ra cửa phòng. Tôi nhìn theo dáng mẹ chột kêu lên:

- Mẹ ơi!

Mẹ quay đầu lại. Tôi chạy đến ôm chầm lấy người, tôi úp mặt lên vai mẹ nói:

- Con nói thật đấy mẹ. Con muốn suốt đời được sống bên

cạnh cha mẹ thôi. Sống thế này mãi cho đến khi chết.. thật đấy. Nghe mẹ? Mẹ đừng bắt con phải lấy chồng. Con không chịu đâu.

Mẹ không nói gì cả, người cứ đứng lặng yên ôm tôi vào lòng.

Tôi giống như chú mèo con. Lòng ngực mẹ lúc nào cũng ấm.

Đêm đã khuya lắm rồi. Bên ngoài hoàn toàn yên lặng, chỉ có tiếng gió thổi qua khóm cây rì rào. Đêm bình lặng nhưng tôi cảm thấy mọi thứ chẳng có vẻ bình thường chút nào. Một nỗi lo sợ vu vơ bỗng xâm chiếm lấy tâm hồn tôi.

Con gái của mẹ, mẹ chẳng biết bao giờ con mới lớn nổi!

Đó là câu kết luận của mẹ, mỗi khi nghe tôi cãi bướng một điều gì, mà người phải chịu thua.

Hôm ấy, khi mẹ bỏ đi ra ngoài, tôi khép cửa phòng lại. Lúc đó tôi mới yên tâm. Suýt tí thì mẹ đã khám phá ra bí mật mà tôi giữ kín.

Nhưng vừa quay người lại, tôi chợt giật mình. Ngoài khung cửa sổ, người đàn ông lạ lại xuất hiện. Ông ta giống như một bóng ma. Sự xuất hiện đột ngột, đến độ tôi không kịp phòng bị. Cảm giác sợ hãi lan rộng trong tim. Ý đồ gì đây? Nhưng rồi nhìn cái khuôn mặt đau khổ, buồn bã, cái ánh mắt như van xin, tôi lại thấy đây hẳn là một người lành chứ không phải kẻ dữ. Nhưng với thái độ phản kháng, tôi đã lùi ra sau (thật ra thì lúc đó tôi không thể không sợ được, vì ông ta đứng thật sát cửa). Tôi nắm chặt lấy hai nắm tay lại, lắp bắp nói:

- Ông... ông... là ai vậy?

Người đàn ông lạ nhìn tôi. Ánh mắt chẳng có gì dữ tợn, trái lại như vui sướng... Ông ta không trả lời ngay, nhìn tôi rất lâu như vậy, rồi gật đầu như ra hiệu bảo tôi đừng sợ. Tôi thu hết can đảm, bước tới gần phía cửa sổ, ông ta lại khoát khoát tay như vẫy chào tôi với nụ cười. Nỗi lo sợ tan dần trong đầu, thay vào đấy là cái cảm giác tò mò, hiếu kỳ càng lúc càng như thúc giục trong tôi.

Tôi hỏi:

- Ông tìm ai? Ông muốn gì?

- Tôi không tìm ai cả — Ông ta lại nói, giọng nói miền Bắc, hơi trầm – Tôi đứng ở bên ngoài gần tháng nay, nghe cô kéo đàn rất hay. Mà tôi thì rất thích nghe đàn nhất là cái bản "Những ngày phiêu bạt" đấy. Tiết tấu của nó dễ tạo cho lòng người một tình cảm man mác buồn. Thí dụ như cô là một người không nhà không cửa, vô gia đình, khi cô nghe cái bản nhạc này, cô mới có cảm nhận được hết cái hay của nó. Tôi nghe cô đàn mấy hôm nay. Tôi cũng biết chút đỉnh về âm nhạc. Cô đàn khá đấy, nhưng phải chi lòng được cái tình cảm vào bản nhạc thì hay biết mấy.

Lời nhận xét của người đàn ông xa lạ làm tôi ngạc nhiên.

Một người sống lang thang như vậy, sao lại có kiến thức về âm nhạc chẳng kém một nhạc sĩ lành nghề. Lại còn biết cả tên bản nhạc nữa

Tôi hỏi:

- Ông là ai?

Người đàn ông lạ cười - nụ cười có cái gì cay đắng:

- Một kẻ sống lang thang.

- Một kẻ sống lang thang? Tôi thốt lên rồi nhìn thẳng vào mặt ông ta, tôi không còn e dè nữa - -Thế thì tại sao ông cứ đứng trước cửa sổ phòng tôi để làm gì? Ông muốn gì?

Người đàn ông lạ không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, ông ta nhìn tôi cười, rồi nói:

- Ngày mai, tôi có thể hầu chuyện với cô không? Tôi có chuyện muốn nói. Sáng mai tôi sẽ đứng trước cổng trường chờ cô lúc tan học, được chứ?

Tôi ngạc nhiên:

- Ông biết tôi còn đi học?

- Vâng. Tôi còn biết cả trường hiện cô đang học. Biết cả thời khóa biểu của cô nữa đấy!

- Ồ!

Tôi ngạc nhiên. Ông ta đã theo dõi mình bấy lâu nay, vậy mà không hề hay biết. Tôi chưa kịp nói gì thì đã nghe người đàn ông lạ nói:

- Mai là ngày thứ năm, cô sẽ có tiết học từ một đến ba giờ chiều? Đúng không? Cô là sinh viên năm thứ hai chuyên ngành violon, Nhạc viện thành phố. Tôi còn biết là cô học rất giỏi...

- Ông là ai?

Tôi tròn mắt nhìn ông ta, nhưng người đàn ông lạ đã nháy cảm trấn an:

- Đừng sợ, chẳng ai làm gì cô đâu, nhất là với những cô gái tốt bụng và giàu lòng nhân từ như cô. Tôi muốn gặp cô chỉ với thiện chí. Cô hiền và thông cảm. Tôi muốn cô tin tưởng tôi.

Có nên tin không? Tôi phân vân. Nhưng rồi nghĩ lại, chắc không đến nỗi nào đâu, một con người có kiến thức về âm nhạc như vậy thì không thể là kẻ ác được. Và lại, cái ánh mắt của ông ta, cái ánh mắt đặc biệt như đầy sức mạnh làm cho tôi như bị lôi cuốn, bối rối. Tất cả tạo cho tôi niềm tin, tôi gật đầu, nói:

- Thôi được, vậy thì ngày mai, lúc ba giờ rưỡi chiều tôi sẽ gặp ông trước cổng trường vậy.

Tôi định quay đi, nhưng ông ta lại nói:

- Khoan đã, tôi muốn xin cô một điều.

- Điều gì?

- Đừng kể lại chuyện này cho người nhà cô biết, nhất là mẹ cô.

Lời của ông ta làm tôi do dự. Mặc dù năm nay tôi đã mười tám tuổi, ý quên, mười chín tuổi. Nhưng mà, tôi chưa hề làm một chuyện gì mà qua mặt cha mẹ tôi. Nhưng tại sao phải giấu cha mẹ chuyện này? Có gì không phải? Tôi đắn đo. Nhưng rồi cái ánh mắt như van xin, khẩn cầu của ông ta, khiến tôi lại mềm lòng. Tôi gật đầu, rồi vừa khép cửa lại vừa nói:

- Thôi được, ông đi đi, mai sẽ gặp!

Ông ta bỏ đi.

Tôi vừa khép cửa xong thì cũng may thật, tôi nghe thất có tiếng chân trước cửa phòng, rồi tiếng hỏi của cha:

- Bội Dung này. Giờ mà còn chưa ngủ à?

- Dạ, con đang chuẩn bị đi ngủ đây, nhưng mà tại sao cha lại biết?

- Vì cha thấy đèn còn sáng. Vả lại, cha cũng nghe tiếng con nói chuyện, mà con đang nói chuyện với ai đấy?

- Dạ đâu có -Tôi vội vã chối, buông màn cửa xuống rồi thêm - Con đọc thơ mà cha tưởng là con nói chuyện à?

- Đọc thơ ư?

Cha vừa hỏi, là cánh cửa cũng bật mở. Cha bước vào với tẩu thuốc trên miệng, người nhìn tôi với nụ cười:

- Con lại tập tành đọc thơ từ bao giờ vậy? Đâu thử đọc cho cha nghe một bài xem.

Chết chưa! Từ xưa đến giờ có bao giờ tôi đụng đến thơ ca đâu! không từng nói dối nên nói ra là bị bể bạc, nhưng là con người lạnh trí, nên tôi vội vã nghĩ đến mấy câu thơ mà mình đã từng học ở dưới trung học.

Tôi đọc:

"Anh không thấy nước sông Hải Hà từ thùng cây đổ xuống

Cuốn cuộn đổ ra hồ bơi đi mãi không bao giờ quay lại..."

Cha tôi đã ôm bụng cười lăn, cái tẩu thuốc trên miệng người suýt rơi xuống đấy. Rồi người hỏi:

- Ai dạy con bài thơ đó vậy?

Tôi quên mất, nhưng rồi cũng nghĩ ra, hình như đây là một bài thơ của ông Lý Bạch, Lý Ngự gì đấy! Có điều chắc tôi đã đọc sai, nên mới bị cha cười như vậy.

Cha nói:

- Con dù gì cũng lớn rồi, đừng có nghịch ngợm mãi. Bài thơ của người ta hay như vậy mà lại sửa đầu sửa đuôi làm mất cả cái ý thơ. Thôi, bây giờ cũng khá khuya rồi, đi ngủ đi, đừng có vớ vẩn nữa.

Nói xong người quay lưng đi ra cửa, nhưng rồi đến cửa, cha lại quay lại:

-Ồ quên nói cho con biết chuyện này. Công ty của cha vừa mới tuyển dụng được một kiến trúc sư trẻ, tốt nghiệp ở đại học California mới về. Cậu ấy rất giỏi, tên là Đường Thanh Cao, cũng khá điển trai. Chủ nhật tới, con đừng đi đâu nhé. Cha đã mời cậu ấy đến đây dùng cơm. Con phải ở nhà tiếp khách đấy!

-Ồ cha! Tôi kêu lên - Con đã nói với cha bao nhiêu lần rồi. Con không thích bạn trai. Con cũng chưa muốn lấy chồng đâu. Bảo anh chàng "đường muối" "cao đơn hoàn tán" gì đó đi chỗ khác chơi. Con bận lắm.

- Con bận gì?

- À thì bận... Bận... đàn

Tôi lúng túng bối rối.

Cha lắc đầu:

- Đây là chuyện quan trọng. Con không nên nói đùa mãi.

Thôi được rồi, đi ngủ đi, mai sẽ tỉnh.

Cha nói và bước ra cửa, người không có vẻ gì không hài lòng, trái lại tôi thấy người có vẻ rất vui. Đợi cha ra ngoài xong, tôi khép cửa lại

Khép cửa xong là tôi leo lên giường ngay, nhưng không hiểu sao tôi lại không buồn ngủ. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi biết thế nào là thao thức. Nhắm mắt lại mà cái khuôn mặt của người đàn ông lạ cứ lớn vồn trong đầu, nhất là cái đôi mắt. Đôi mắt u ám làm sao đấy, không phải chỉ có thế, tôi cũng bị bứt rứt vì hôm nay là lần đầu tiên tôi nói dối với cha mẹ. Nói dối chỉ vì một người đàn ông xa lạ không quen biết. Tại sao tôi lại làm như vậy? Tôi cũng không biết!

Cứ thế tôi trần trọc mãi cho đến gần sáng mới ngủ được

Và qua ngày hôm sau. Đúng ba giờ rưỡi chiều. Vừa ra khỏi lớp nhìn ra cổng trường tôi đã trông thấy người đàn ông lạ mặt

Hôm nay, khác với mọi hôm, con người ông ta có vẻ chải chuốt hơn. Tóc chải khéo, rẽ ngôi kỹ lưỡng, áo ủi thẳng. Đặc biệt ông ta có vẻ thật vui. Cứ cười luôn miệng. Điều đó làm ông ta như trẻ hẳn.

Thấy tôi bước ra, ông tiến tới tự nhiên, đỡ lấy hộp đàn trên tay, rồi nói:

- Chúng ta tìm một nơi nào nói chuyện nhé?

Không hiểu sao tôi lại rất bình thản, tôi nói:

- Tùy ông.

- Vậy thì mình vào Sở thú vậy. Ở đấy khá vắng, được chứ?

Ông ta hỏi. Tôi suy nghĩ. Sờ thú! Ở đây khá nhiều bóng râm, nhưng mà, bây giờ là ban ngày. Giữa thanh thiên bạch nhật chắc không có gì nguy hiểm đâu. Và lại, người đàn ông này cũng có vẻ lương thiện... thế là tôi nhận lời, cùng ông ta đến Thảo cầm viên.

Thảo cầm viên cách trường cũng không bao xa nên chúng tôi đã đi bộ. Trên đường chẳng ai nói gì với nhau cả. Tôi thì căng thẳng lại tò mò. Không hiểu ông ta muốn nói chuyện với tôi, mà nói chuyện gì?

Đến Thảo cầm viên, lựa chiếc băng đá dưới gốc cây dừa, chúng tôi ngồi xuống. Nghĩ cũng lạ, tại sao tôi lại có thể đi riêng rẽ với một người từ trước đến giờ không quen biết. Ngay cả tên ông ta là gì, tôi còn chưa rõ, chứ đừng nói đến gốc gác ông ta. Kỳ thật!

Người đàn ông xa lạ đã ngồi đấy yên lặng. Một cánh tay đặt trên thành ghế, tuy trang phục đơn sơ cũ kỹ, nhưng không che mất cái phong cách lịch sự của một người quý phái, có học. Tôi cũng ngồi đấy ngắm ông ta. Chờ đợi sự mở lời nhưng chỉ thấy ông ta yên lặng.

Trước băng ghế chúng tôi ngồi, hơi xa một chút có một cây dáng thấp lùn với những chiếc lá hình kim. Ông ta nhìn cái cây đó một chút, rồi nói:

- Cô có biết không, cái loài thực vật này là một giống hiếm, nó di thực từ Ấn Độ. Ba bốn tháng mới nở hoa một lần, mà mỗi lần nở là cho một loài hoa màu trắng tinh khiết có hương thơm ngát. Đứng ở thật xa mà vẫn có thể người thấy mùi hương.

Tôi ngạc nhiên nhìn ông ta:

- Làm sao ông biết điều đó?

Người đàn ông lạ cười, rồi nhìn tôi:

- Tôi đã đi đến thật nhiều nơi, gần như phiêu bạt khắp phương trời nên biết được rất nhiều thứ...

- Sống như ông vậy là sướng quá!

- Không sướng đâu, tôi đã làm một cuộc phiêu bạt bất buộc, đó là cái quả mà tôi phải trả cho tội lỗi của mình.

Rồi quay sang tôi, ánh mắt có chút xót xa, phiền muộn, ông tiếp:

- Có lẽ là cô muốn biết tại sao tôi cứ đứng ngoài cửa cô nhìn vào, phải không?

- Hôm trước ông đã bảo rồi, ông thích nghe tôi đàn.

- Đó chỉ là một lý do.

- Thế thì tại sao?

- Một tháng trước đây, tình cờ tôi đi ngang qua cổng trường cô. Ngay lúc trường đang tan học. Và tôi đã trông thấy cô. Thế là tôi cứ đi theo cô đến tận nhà. Biết được nhà cô, rồi khám phá thấy nhà cô có một khung cửa sổ gần sát mặt đường, thế là sau đó, tôi không ngần ngại được lòng. Tôi cứ thường đến đấy, đứng bên ngoài nhìn vào nhà cô.

- Đó không phải là một lý do chính đáng!

Tôi nói mà cảm thấy không hài lòng.

- Vâng, lý do đó chưa đủ — Người đàn ông lạ sau một giây suy nghĩ nói. Giọng nói lúc này lại ngập đầy xúc động - Cái lý do chính là vì... cô đẹp lắm, cô lại giống hệt như đứa con gái của tôi.

Tôi ngạc nhiên kêu lên:

- Ồ. Con gái của ông? Có nghĩa là ông cũng đã từng có gia đình?

- Vâng - -Người đàn ông lạ mặt gật đầu. Khuôn mặt dàu dàu — Nếu ngày đó mà tôi và đứa con gái không bị thất lạc nhau, thì bây giờ, nó cũng lớn như cô.

Tôi nhìn ông ta. Cái ánh mắt buồn buồn kia làm tôi cảm động:

- Nhưng mà.. nhưng mà... tại sao ông và con gái ông lại thất lạc nhau chứ?

- Chuyện đó thì.. Ông ta nhìn tôi cười nhe, rồi lắc đầu nói — Nói ra phức tạp lắm, chưa hẳn nói ra mà cô hiểu.

- Thì ông cứ nói đi, chắc chắn tôi hiểu mà.

Tôi nói nhưng ông ta vẫn lắc đầu:

- Thôi, không nói tốt hơn.

- Nếu ông không nói tôi về ngay.

Tôi bướng bỉnh nói. Và đương nhiên người đàn ông lạ chẳng muốn tôi bỏ về, nên nói:

- Đơn giản là như vậy, vợ tôi vì giận tôi, nên đã bế nó theo.

- Tại sao vợ ông lại giận ông? Nhìn ông tôi nghĩ chắc cũng

không đến nỗi nào? Như vậy có nghĩa là... Bà ấy là... một người đàn bà thiếu trách nhiệm?

Tôi nói và chợt nhiên liên tưởng đến nội dung những quyển tiểu thuyết tình cảm đã đọc. Đôi vợ chồng trẻ yêu nhau lấy nhau vì tình không gặp thời, kiếm không ra tiền cung phụng cho bà vợ tiêu xài. Thế là cái thế lực vật chất quyến rũ lôi cuốn... người đàn bà đã nhẹ dạ bỏ đi... Để lại cho ông chồng trái tim tan vỡ...

Nhưng người đàn ông lạ đã cắt ngang sự tưởng tượng của tôi:

- Không, không phải.. Vợ tôi là một người đàn bà tốt, lo cho chồng con. Nhưng mà.. thôi, chuyện phức tạp lắm, nói ra cô không hiểu đâu. Trên đời này..

Ông ta ngưng lại, mắt đăm đăm nhìn cây Tùng Hương Ấn Độ trước mặt, rồi nói:

Không biết phải nói thế nào, giải thích thế nào. Có điều lúc đó tôi còn trẻ quá... nên khá nông nổi.. tôi đã không làm chủ được mình... nhưng mà...

Ông thở dài.. Và bắt đầu kể chuyện của mình cho tôi nghe.

Nắng đã sụp tắt ở hướng tây. Ráng hồng buổi chiều sao lại buồn thảm và thê lương chi lạ

CHƯƠNG: 2

Tôi và vợ tôi trước kia cùng học ở trường đại học. Tôi học bên phân viện Âm nhạc ngành violon, còn vợ tôi thì học ở Văn khoa. Vợ tôi lại chọn môn nhiệm úy là âm nhạc. Cô ấy học về piano. Nhờ vậy chúng tôi mới quen biết nhau.

Có điều hoàn cảnh sống giữa hai đứa là hai thế giới khác biệt

Vợ tôi sinh ra trong một gia đình giàu sang. Cha nàng là giám đốc hãng dệt Chấn Á, một hãng dệt lớn ở thành phố Bắc Kinh bấy giờ. Nàng lại là con một, nên được cha mẹ nuông chiều, tung tiu như trứng mỏng, đi học đều có xe đưa rước.

Còn tôi, một sinh viên nghèo từ tỉnh xa đến Bắc Kinh trọ học. Tôi phải sống tự túc, ngoài những giờ học ra, tối tôi còn phải kéo xe để kiếm sống. Ý thức được cái túng quẫn của mình, tôi rất chăm học. Ba năm đầu ở đại học, tôi đã học một cách suông sẻ, đạt được danh hiệu học sinh giỏi. Nhưng rồi khi lên năm thứ tư tôi quen với Tân Như - vợ tôi. Và cuộc sống đã bị xáo trộn từ đó...

Như cô thấy, hoàn cảnh sống giữa hai đứa tôi quá cách biệt. Nên có thể nào thì cha mẹ Như cũng không thể chấp nhận cho chúng tôi lấy nhau.

Cha Như nói:

- Nó là một thằng sinh viên nghèo kiết xác. Lại học phải các ngành thương vay khóc mượn kia! Tương lai nào có sáng sửa gì? Đừng có mơ tưởng, hãy sống thực tế. các chuyện một túp liều tranh hai quả tim vàng chỉ có trong tiểu thuyết, còn thực tế thì không có ai uống nước lã mà nói chuyện tình yêu được đâu con ạ!

Tâm Như đã cãi lại:

- Nhưng chúng con yêu nhau. Con nghĩ là với đôi bàn tay, với khối óc chịu khổ, chúng con lại còn trẻ không có gì tui con vượt không qua được cha ạ.

Cha Tâm Như đã cười to:

- Con lý thuyết giỏi lắm. Cha cũng tiếc là từ xưa tới giờ cứ để con sống trong lồng vàng nên con không tưởng. Tiền bạc không dễ kiếm như con nghĩ đâu. Nếu không trên đời làm gì có người đói rét? Đâu phải tất cả những người đói đều là những người lười biếng đâu.

Mặc cho cha khuyên thế nào khuyên, nhưng đối với cái bản chất ngang ngược, lại được nuông chiều bấy lâu nay, Như vẫn giữ vững lập trường.

Cuối cùng người cha thấy thuyết phục không được đã giận dữ nói:

- Như vậy có nghĩa là con cương quyết lấy thằng sinh viên nghèo đấy chứ gì? Được rồi, nếu con không nghe lời cha thì cứ đi với nó đi. Nhưng nhớ là từ đây về sau đừng có quay về lại cái nhà này, cũng đừng dùng cái họ La làm họ mà ô nhục dòng họ ta. Ta cũng cấm không cho con mang bất cứ một tài sản nào trong nhà này theo. Hãy sử dụng đôi tay mà làm ra

của cái như điều con nói. Ngoài ra còn cần phải ghi nhớ điều này nữa. Khi con rời khỏi nhà này rồi thì đừng bao giờ nghĩ đến chuyện quay lại. Mọi thứ coi như cắt đứt, cha sẽ đăng báo từ con ngay.

Nhưng Tâm Như đã bất chấp lời đe dọa của cha. Nàng đã theo tiếng gọi của tình yêu và để cho thấy sự quyết tâm của mình, Như đã để lại hết mọi thứ, chỉ ra với bộ áo mặc trên người.

Năm đó, chàng nhạc sĩ vừa ra trường và Tâm Như đã bỏ dở việc học khi đang học năm cuối.

Hai người đã mượn một chiếc phòng nhỏ trên gác một căn nhà gỗ làm chỗ che mưa che gió.

Ban ngày chàng nhạc sĩ đi tìm việc làm, Tâm Như ở nhà dọn dẹp nhà cửa, lo chuyện bếp núc. Rảnh rỗi thì viết lách. Trôi như không phụ lòng người. Chẳng bao lâu sau đó chàng ta cùng tìm được việc làm, đấy là công việc kéo đàn trong một hộp đêm. Lúc đầu thì cả hai cùng mừng, nghĩ là đã có việc làm, giải quyết được cái ăn, nhưng chỉ một thời gian sau, Tâm Như lại thấy chồng có vẻ bất mãn. Chàng bắt đầu uống rượu, rồi cờ bạc. Chàng cho rằng vị trí của chàng đúng ra là phải trên sân khấu, trên các đại hý viên, trong các ban đại hợp xướng chứ không phải ở những chốn ăn chơi đàng điếm kia. Thật tủi nhục khi mình bỏ hết tâm huyết ra để đàn một bản nhạc trữ tình ba xu éo lá. Trong lúc thực khách bên dưới lại ồn ào cười cợt. Họ nào có để tâm nghe đâu? Họ chỉ dùng âm nhạc như một cái có, một thứ giúp vui cho không khí đậm đặc. Có lần chàng nhạc sĩ đã tức phát điên lên, khi đang thả hồn theo âm điệu trầm bổng của "Dòng sông xanh" thì một thực khách say từ bên dưới đã nhảy lên sân khấu.

- Dỏm! Dỏm! đàn gì dỏm quá. Nghe buồn ngủ quá. Tại sao không cho một điệu Twist hay Cha cha cha gì đó có vẻ vui hơn không.

Và ông quản lý hộp đêm đã chiều khách quen, bắt ban nhạc phải ngưng bản đàn đang chơi dở. thay vào đấy là một điệu kích động

Hôm ấy chàng nhạc sĩ say khướt khi về nhà. Nhìn khuôn mặt đỏ hoe của chồng Tâm Như đã thông cảm chia xẻ. Đặt chồng nằm ngay ngắn trên giường. Cởi áo, rồi lấy khăn ủ ấm đắp lên trán.

- Hay là anh nghỉ ở nhà đi. Đợi bao giờ tìm được công việc thích hợp rồi hãy làm.

Tâm Như đã đề nghị.

- Nghỉ à? chàng nhạc sĩ tròng mắt. Nghỉ rồi làm sau sống, còn cả bào thai trong bụng em?

- Chuyện đó anh đừng lo, em cũng đã tìm được tiền.

Như nói và kéo trong hộc bàn ra một phong thư:

- Đây này, tiền nhuận bút đầu tay của em.

Chiếc phong bì cũng tương đối dày. Chàng nhạc sĩ vừa ngạc nhiên vừa tò mò. Anh không khinh thường vợ nhưng anh cũng không dám tin là những bài viết của vợ được đăng báo lại có cả tiền nhuận bút. Anh vội vã bước tới đỡ lấy phong thư, mở ra. Xấp tiền trên hai ngàn bạc, gần một nửa tháng lương của anh.

- Sao lại nhiều thế?

- Đấy chỉ là nhuận bút của một truyện ngắn. Nếu một tháng em viết được hai ba truyện là anh có thể nghỉ việc ở cái hộp đêm thổ tả đó, chờ việc thích hợp.

Rồi Tâm Như còn nói:

- Việc viết truyện của em, tương lai khá sáng sủa. Đấy, anh xem này, thư của ông chủ nhiệm báo "Buổi sáng" gửi cho em

chàng nhạc sĩ vội mở thư ra đọc

"Kính gửi nữ sĩ Tâm Như,

Kỳ này chúng tôi đã cho đăng truyện "Dưới ánh mặt trời mọc" của cô. Một truyện ngắn mà lâu lắm rồi tôi mới được đọc và cảm thấy hài lòng. Ngắn gọn, súc tích và đầy sáng tạo. Có thể nói, đây là một hạt ngọc trong muôn ngàn hòn sỏi thô.

Chúng tôi mong rằng, trong tương lai gần sẽ tiếp tục nhận được các sáng tác mới của cô. Nó sẽ được ưu tiên đọc và chọn đăng nếu thích hợp.

Ký tên

Chủ nhiệm báo Buổi Sáng"

Chàng nhạc sĩ đọc thư với hàng trăm cảm xúc lẫn lộn, vui có, buồn có, phân vân, mặc cảm. Chàng thật sự không ngờ vợ mình kiếm được tiền, mà kiếm được một cách dễ dàng hơn gấp mấy lần mình nữa chứ. Chỉ mấy trang giấy. Tổng cộng không trên ba ngàn chữ. Lao động cao lắm là một ngày lại kiếm bằng nửa tháng lương của chàng. Rõ là ta vô tích sự. Tờ báo Buổi Sáng là tờ báo nghiêm chỉnh đầy uy tín. Có số lượng độc giả khá lớn, đâu phải là tờ báo lá cải, họ chọn bài kỹ lắm, chứ đâu phải chơi. Rõ là Tâm Như có tài, Tâm Như hơn ta,

chàng nhạc sĩ nằm đó bút rút.

- Anh nằm nghỉ đi nhé, em ra ngoài viết cho xong cái truyện ngắn.

Rồi Tâm Như bỏ ra ngoài. Chiếc bụng nhô ra làm dáng đi của Như trở nên nặng nề hơn bao giờ hết.

o0o

Qua hôm sau, chàng nhạc sĩ vẫn tiếp tục đến sở làm.

Công việc ở đây bây giờ làm chàng ngán ngấm, mệt mỏi, nhưng chàng không thể nghỉ ở nhà. Cái mặc cảm đàn ông, lưng dài vai rộng để vợ nuôi, làm chàng chạm tự ái. Cuộc sống gần như hết ý nghĩa. Bao nhiêu ước mơ, lý tưởng thời còn ở đại học phai tàn, thực tế tàn nhẫn làm mọi thứ như sụp đổ. Tình yêu còn đấy, nhưng không còn nồng nàn như xưa. Bên cạnh đó, càng lúc truyện của Tâm Như viết càng được nhiều người đọc, Tâm Như đã nổi tiếng. Nàng trở nên bận rộn luôn... Chàng nhạc sĩ càng lúc thấy mình trở nên thừa thãi. Ngày xưa chàng là người chủ chốt kiếm tiền, là cột trụ của gia đình. Còn bây giờ... phần lớn đồ đạc sắm sửa trong nhà là tiền nhuận bút của Tâm Như, ngay cả bữa ăn được cải thiện... cũng là nhờ một tay Tâm Như.

Chàng nhạc sĩ lúc đầu chỉ mặc cảm buồn rồi sau đấy bắt đầu tìm quên lãng bằng những thú vui bên ngoài. Rượu và cờ bạc

Lúc đầu chỉ để đánh cho vui, sau dần sâu vào chuyện sát phạt bao giờ không hay.

Rồi đưa con gái của hai người chào đời (Ở đây tạm gọi chàng nhạc sĩ là Bảo và đưa con gái là Phương Phương đi).

Tâm Như lúc đầu nghĩ rằng sự ra đời của bé Phương Phương, gạch nối giữa hai người sẽ khiến tình yêu khởi sắc trở lại. Rồi Bảo có về nhà thật. Chàng nghiêm túc, tan sở về rất đúng giờ.

Nhưng rồi tình trạng đó kéo dài không được bao lâu. Có cái đam mê hấp dẫn Bảo hơn cả vợ con ở nhà. Thế là mọi thứ đầu vào đấy. Hôm nào Bảo cũng thật khuya mới về đến nhà.

CHƯƠNG: 3

Hôm ấy như mọi hôm, trời đã khá khuya. Làm việc suốt một ngày, Tâm Như đã mệt mỏi vô cùng, mệt mỏi đến độ chỉ muốn được nằm xuống nghỉ, Như biết chỉ cần ngả lưng xuống là nàng sẽ có một giấc thật say. Nhưng Tâm Như cũng biết, không thể làm như vậy được.

Bài vở hẹn mai giao còn đó. Đây không phải là giờ để ngủ. mà là giờ làm việc. Vâng, phải làm việc! Nhưng mà bàn tay cầm bút của Như như rã rời. Tay cầm cây bút còn không vững nữa là... làm sao... Chuyện viết như dẹt to. Những dòng chữ phải kéo dài trên trang giấy trắng. Từng trang, phủ kín từng trang một Tâm Như thở dài đặt bút xuống, ngả người ra sau ghế tựa:

- Thôi, nằm ngủ năm phút vậy, ngủ năm phút thôi rồi thức dậy viết tiếp...

Tâm Như tự nhủ, hai tay đặt ra sau đầu, vừa nhắm mắt lại, là cơn buồn ngủ đã ụp đến, đôi mi nặng như chì nhướn không lên. Mặc dù có hàng trăm ý niệm, "còn nhiều việc cần làm". Nhưng sự tự nhắc nhở ấy vẫn không chống lại được cơn buồn ngủ. Thế là trong cái phản xạ tất nhiên, Như mơ mơ màng màng rồi đi vào cõi mộng

Hình như Như đã mơ thấy đứa con vừa biết lật của mình ngồi dậy. Nó bò về phía mép giường...

Tâm Như sợ quá, vội hét lên:

- Đừng con, đừng! Bò tới là té đấy, Phương Phương ạ.

Nhưng dù Tâm Như đã cố gắng hết sức, mà tiếng hét vẫn không thốt ra được. Tâm Như sợ quá. Chồm dậy, định chạy đến đỡ con. Nhưng đôi chân lại cứng như đổ chì. Nàng đành ngồi ở đó trơ mắt ngó. Để nhìn thấy bé Phương Phương từ trên giường cao rơi tọt xuống đất.

- Rầm!

Tiếng động thật lớn làm Tâm Như tỉnh cả ngủ. Nàng mệt mỏi mở mắt. Ngọn đèn trên bàn vẫn cháy sáng. Chưa có chuyện gì xảy ra cả. Bé Phương Phương vẫn ngủ yên. Tâm Như thở phào. Chỉ là một con ác mộng. Nhưng nhờ vậy mà Như đã tỉnh ngủ.

Ban nãy rõ ràng có tiếng động lớn cơ mà? Tâm Như quay đầu lại nhìn ra cửa. Cửa đang mở.

Đứng ngay đấy là một người đàn ông. Thái độ trù trù nửa muốn bước vào nửa lại định bỏ đi, nhìn thấy người đàn ông, Tâm Như đứng bật dậy:

- Anh Bảo. Vậy mà em tưởng là anh không quay về nhà nữa chứ?

Lời của Tâm Như khiến người đàn ông quyết định. Thế là anh ta bước vào. Con người anh ta trông mới thảm hại làm sao. Tóc thì rối bù. Mặt xanh xao, áo bỏ ngoài quần dơ bẩn. Hàm râu đã lâu không cạo dài tua tủa. Anh ta có vẻ thật thảm hại. Đi vào nhà mà mắt không hề nhìn Tâm Như.

Tâm Như há hốc mồm: Con giận bồng dung bốc lên. Nhưng

rồi nhìn chồng, Tâm Như không nói được gì cả. Đằng sau sự uất hận giận dữ, cái tình cảm thương hại đau khổ dâng lên.

Tâm Như cắn nhẹ môi. Như một người mẹ nhìn đứa con trai sau cuộc đập lộn bại trận trở về. Vừa tức giận, định mắng nhưng rồi lại thương hại. Cuối cùng Tâm Như cố nuốt bọt, hỏi:

- Từ chiều đến giờ anh đã ăn gì chưa?

Bảo không đáp chỉ lắc đầu.

Tâm Như chua xót:

- Như vậy mà anh cũng chưa đói ư?

Bảo vẫn yên lặng.

Tâm Như không chịu được:

- Thôi, anh đi tắm rửa đi, để em xuống bếp hâm nóng thức ăn cho anh.

Rồi nàng đi xuống bếp, nhưng vừa dọm chân thì Bảo đã bước theo nắm lấy tay Tâm Như giữ lại. Bảo khụy người xuống. Tâm Như biết là có chuyện. Quả như vậy. Bảo chột khóc.

- Tâm Như, anh thật có lỗi với em.

Lời của Bảo làm trái tim của Như co thắt lại. Nhưng lý trí lại dặn dò: "Đừng tin những gì hắn nói, cũng đừng tha thứ.. Cái màn cũ tái diễn đây! Phải cứng rắn, không được mềm lòng. Đây đã là màn thứ mấy rồi? Cứ tha thứ một lần rồi một lần tái diễn.

Nhưng rồi cái tiếng khóc của người đàn ông, tiếng khóc

ngheñ ngheñ làm sao ấy. Nó như những nhát roi quất mạnh lên tim Như. Như chợt thấy cái vạt áo của mình như bị ướt, nàg cúi xuống vuốt lấy mái tóc rối của chồng. Chợt nhớ hôm nay là đầu tháng, Tâm Như tái mặt hỏi:

- Có phải là anh lại thua hết tháng lương của mình rồi không?

Bảo chỉ gật đầu.

Trời đất! Thế này thì làm sao sống đây? Tiền thịt ở quầy thực phẩm còn chưa tính. Tưởng hôm nay Bảo sẽ mang lương về... Nào ngờ..

Thật ra thì nếu tiện tặn, chỉ tiền nhuận bút không thôi Tâm Như cũng có thể đủ chi phí hàng tháng. Nhưng cái thói quen cò bạc của Bảo, tiền lương hàng tháng không còn mang về. Thậm chí còn mang cả những vật dụng trong nhà đi cầm cố... Tâm Như mỗi tháng còn phải trích ra một số để trả nợ...

Lòng Tâm Như nặng trĩu. Như phải cố gắng hết sức mới đủ nhẫn nhục hỏi thêm:

- Chỉ thua tiền lương không thôi hay còn nợ thêm nữa?

Bảo lại gật đầu.

- Còn nợ thêm nữa à? Bao nhiêu?

Tâm Như hỏi mà cơn tức giận dâng lên tràn cổ.

Giọng đáp của Bảo thật nhỏ.

- Cũng không bao nhiêu, chỉ khoảng ba ngàn đồng thôi.

- Ba ngàn đồng!

Tâm Như đứng muốn không vững. Ba ngàn đồng mà lại bảo

là không bao nhiêu! Cả một tháng thu nhập chứ ít ỏi gì? Nàng cũng quy xuống, nhìn thẳng vào khuôn mặt bơ phờ của chồng.

- Anh Bảo. Tại sao anh cứ mãi cò bạc như vậy? Anh có còn nghĩ đến vợ con không? Anh không thương chúng em chứ? Bây giờ... Bây giờ... Anh còn muốn em phải làm gì nữa đây.

Bảo có vẻ hối hận nhìn xuống:

- Tâm Như à - chàng nói — Em hãy tha thứ cho anh, đây là một lần cuối cùng. Anh xin thề với em như vậy. Từ rày về sau, anh sẽ không bài bạc nữa. Anh nói thật. Anh đã thật sự hối hận.. Tâm Như, hãy tha thứ cho anh. Anh chỉ xin em tha thứ cho anh lần này nữa thôi. Anh hứa là từ đây về sau anh sẽ tránh xa sòng bạc, nếu còn, em hãy bế con đi đi. Em đừng sống với anh nữa. Lần cuối cùng.. Hãy tha thứ.. Chúng ta sẽ làm lại cuộc đời. Làm lại từ đầu. Anh nói là anh làm được mà...

Mỗi lần... Đều bao nhiêu lời hứa. Bao nhiêu sự thề thốt.. Để rồi đầu lại vào đấy... ngựa quen đường cũ.. Tâm Như buồn bã nghĩ. Và quyết tâm. Không được. Lần này thì không thể được. Phải dứt khoát. Phải để cho Bảo một mình quay với số nợ do cò bạc tạo ra, không thể để cho chàng ý lại. Phải bỏ mặc Bảo. Không thể để Bảo kéo cả hai mẹ con nàng xuống bùn. Bởi vì... nợ gì thì có thể trả hết chứ còn cái nợ cò bạc thì suốt đời cũng không trả dứt được đâu.

Tâm Như cố gắng đứng dậy. Một mỗi nàng bước đến bàn. Liếc nhanh mấy trang giấy bản thảo đang viết dở... Như chợt thấy chóng mặt... Những hàng chữ như nhảy múa trước mắt. Mọi thứ như bế tắc. Không thể! không thể để thế này mãi được... hãy để mặc Bảo với món nợ cò bạc, mặc cho những

con nợ muốn xâu xé Bảo thế nào thì xâu xé, chứ nếu tha thứ thì đâu rồi lại hoàn đấy.

Tâm Như còn đang phân vân chưa quyết định, thì một bàn tay đã rứt rề đặt lên vai nàng.

- Tâm Như — Bảo nói với giọng điệu van xin — Anh biết là anh hư lắm, xấu lắm. Anh không đáng cũng như không có quyền để em tha thứ... Anh đã làm khổ em nhiều lắm rồi... Anh không đáng là một người chồng, một người cha. Nhưng mà Tâm Như ạ... Em hãy nghĩ đến cuộc tình của chúng mình, hãy nghĩ đến cuộc sống vợ chồng hai năm qua, mà tha thứ cho anh một lần nữa. Em cũng biết đó. Bây giờ anh không còn ai nương tựa nữa ngoài em, em là sức mạnh để vực anh dậy. Nếu không có em, chắc chắn là anh sẽ tiếp tục tha hóa, anh sẽ không ngóc đầu lên nổi. Tâm Như, hãy hiểu và tha thứ cho anh. Lần này anh thật sự hối lỗi rồi. Anh sẽ tiếp tục làm việc một cách đàng hoàng... Tan sở anh sẽ về ngay, về để săn sóc con, về để phụ em chép bản thảo... Và như vậy thì chắc chắn chỉ một năm thôi anh sẽ trả dứt được nợ... Tâm Như, hãy cho anh một cơ hội cuối cùng làm lại cuộc đời.. Em biết đấy, anh cũng nào có phải là người xấu, đã hết thuốc chữa. Em hãy giúp anh, cho anh thêm một cơ hội...

Những lời này Tâm Như đã nghe qua hàng trăm lần rồi còn gì? Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Bảo, nhìn thật lâu. Lòng chột xót xa. Người đàn ông này... Trời ơi! lại là người đàn ông mà Tâm Như đã từng say đắm, yêu như điên như dại, đến độ có thể bỏ cả nhà, bỏ cha mẹ để ra đi? Cuộc sống lứa đôi của cả hai đã trải qua trăm ngàn đau khổ. Để rồi cuối cùng... Nàng đã được những gì, hay đã mất tất cả. Tâm Như chăm chú nhìn Bảo, rồi nước mắt tràn ra mi. Nàng lặng lẽ lắc đầu, nói từng chữ một:

- Anh Bảo à, lần này thì không thể được nữa rồi! Chúng ta phải xa nhau thôi anh ạ, như vậy mới giải quyết được mọi thứ bởi vì... Bây giờ thì anh không còn đáng để tha thứ được rồi.

- Đứng! Đứng!

Bảo đã kêu lên khi nghe Tâm Như nói. Lời của Tâm Như không khác gì một bản án tử hình. Mặt Bảo tái ngắt, Bảo chụp lấy cườm tay Như, khẩn thiết:

- Tâm Như... em đừng nói như vậy. Anh không thể sống xa mẹ con em. Em mà bỏ đi là anh chỉ có nước chết.

Bảo nói thật. Tâm Như biết, bởi vì đó là một sự thật... Bảo bây giờ không còn là người đàn ông giàu cường nghị, quyết tâm như ngày xưa. Chàng chỉ còn là một đứa con nít, sống hoàn toàn nương tựa vào nàng. Vì vậy Bảo sợ Tâm Như bỏ đi là phải.

Nhưng nếu muốn Tâm Như ở lại, Bảo phải bỏ cò bạc, điều này Bảo lại không làm được. Vậy thì Như phải làm thế nào đây?

Phải cương quyết rời khỏi Bảo. Đó là vì tương lai của bản thân và của con. Tâm Như biết như vậy nhưng cũng không làm được. Phải thế nào đây trời? Nàng ôm lấy mặt, khóc òa. Tiếng khóc của Tâm Như làm kinh động bé Phương Phương đang ngủ mê trên giường. Con bé bắt đầu khóc.

- Oa oa! Oa oa!

Tâm Như nghe tiếng khóc của con, vội bước đến giường, bế con lên. Đã hơn nửa tháng nay, nhà có bao nhiêu tiền, để hở ra là bị Bảo vét sạch, khiến con bé không có sữa hộp bú. Tâm

Như phải cho Phương Phương uống nước cháo. Con bé nhẹ hều. Tâm Như bế con mà đau lòng. Nàng bước tới trước mặt chồng:

- Anh Bảo, anh xem này. Con anh cả tháng nay không có sữa bú. Nó gầy còm. Mẹ con em sắp chết đói đến nơi. Vậy mà anh còn không thương xót. Anh còn muốn thế nào nữa chứ?

Bảo nhìn lên, mắt nhòa lệ, nghẹn ngào:

- Phương Phương, hãy tha thứ cho ba. Cha hứa với con, bắt đầu ngày mai, cha sẽ là một người khác. Cha cương quyết làm lại cuộc đời con a.

Bảo lại hứa. Tâm Như ngao ngán thở dài, trong khi bé Phương Phương thì không biết gì cả. Nó lại nhìn hai người cười.

Bên ngoài bầu trời đen nghịt không có lấy một ánh sao.

CHƯƠNG: 4

Sự hối hận của Bảo chỉ kéo dài được một tuần. Bảo đã giữ đúng lời, tan sở là chàng quay về nhà ngay, không la cà ở sông bạc như dạo trước. Nhưng hạnh phúc cũng chỉ tồn tại được có một tuần lễ. Qua thứ hai tuần sau, Bảo đi làm rồi mất luôn hai ngày.

Tâm Như lúc đầu cũng nghĩ là chẳng có gì chẳng qua chỉ là ngựa quen đường cũ. Nhưng rồi sau đấy lại lo âu. Biết đâu những tay cùng bệnh với Bảo không muốn Bảo quay về đường ngay, hoặc họ đòi nợ, Bảo không tiền trả nên đã thanh toán chàng? Làm sao có thể tin được những tay cò gian bạc lận. Họ dám làm mọi chuyện chứ không phải chơi.

Thế là Tâm Như điện thoại đến hộp đêm "Con chim Xanh" nơi Bảo làm việc. Ở đấy cho biết Bảo đã hai ngày qua không có đến làm. Vậy là Bảo đi đâu? Tâm Như vội vã thu gọn bản thảo, lấy dây cột lại đàng hoàng, rồi mới bế bé Phương Phương ra ngoài. Nhà đã hết gạo, Tâm Như cần phải đi giao nộp bài cho báo ngay để lấy tiền đóng gạo. Khóa cửa cẩn thận xong, Tâm Như mới đi.

Ông chủ nhiệm báo là một người tốt bụng. Tâm Như viết bài thường xuyên nên ông đã biết qua, nhìn thấy Như, ông vồn vã nói:

-Ồ cô Như, mới sáng sớm mà cô đã đến à?

Tâm Như cười, giao xấp bản thảo cho ông tổng biên tập:

- Dạ kệt quá, đang cần tiền mua sữa cho cháu nên ghé qua đây.

Ông chủ nhiệm là người tế nhị, ông không nói gì, bước ngay vào trong lấy hai ngàn bạc ra đưa cho Như. Số tiền đó hơn nhuận bút của một truyện ngắn.

-Ồ, sao nhiều quá thế này?

- Không nhiều đâu, cô cứ lấy mua sữa cho cháu. Vả lại, lúc gần đây bài viết của cô khá khởi sắc, rất đáng hưởng số tiền trên.

Tâm Như cầm tiền trên tay mà xúc động. Với số tiền này, mẹ con Tâm Như có thể sống được gần năm ngày. Đã lâu rồi Như mong mỗi bài viết của mình mãi lôi cuốn được bạn đọc. Nàng mong công việc đều đặn, không phải lo chuyện kinh tế khó khăn, vì vậy Như rất cố gắng, viết một cách thận trọng.

Số tiền chỉ đủ lo ăn thôi. Còn số nợ của Bảo? Đương nhiên là Bảo không có khả năng gánh một mình rồi. Tâm Như cũng biết, với cái bọn cò bạc lưu manh, nợ mà không trả thì thân xác Bảo chưa chắc được an toàn. Nhưng bây giờ với số tiền ít ỏi này biết làm sao đây? Tâm Như gật đầu nói nhỏ một tiếng cảm ơn với ông chủ nhiệm, rồi quay người định bước ra, nhưng ông chủ nhiệm đã gọi giật lại:

- Cô Như này, hình như cô đang gặp khó khăn?

- Dạ!

Như đáp.

- Thế nhà cô đâu?
- Anh ấy là nhạc công cho vũ trường "Con Chim Xanh".
- Thu nhập ở đấy nghe nói cũng khá lắm mà?
- Dạ, nhưng mà...

Tâm Như chỉ nói được bấy nhiêu rồi ngưng lại. Biết phải trả lời sao? Khi mà tháng lương nào Bảo cũng đều nướng sạch trong sòng bạc, không những thế còn mang nợ như núi... Nhưng không lẽ Tâm Như lại kể lể chuyện đó ra? Nàng chững lại và chỉ biết đứng ngẩn ra nhìn ông chủ nhiệm.

Ông chủ nhiệm là người lịch thiệp, biết Tâm Như có điều khó nói, nên vội vã gật đầu:

- Thật ra thì thời buổi này đời sống hơi khó khăn, tiền làm ra thì ít mà xài lại nhiều, lại có con nhỏ...

Tâm Như chỉ cười buồn, gật đầu chào ông chủ nhiệm báo, rồi lật đật bế con ra khỏi toà soạn.

Tâm Như đã đi thật xa rồi mà vẫn có cảm giác như đôi mắt của ông tổng biên tập từ phía sau vẫn đăm đăm nhìn theo. Có tiền việc đầu tiên là Tâm Như bước vào cửa hàng thực phẩm mua cho con mấy hộp sữa. Phải bồi dưỡng cho con. Gần đây nó cứ uống nước cháo mãi, nhìn con càng ngày càng gầy đi mà Tâm Như đau lòng. Uống sữa trong hoàn cảnh kinh tế gia đình hiện nay là xa xỉ, nhưng Tâm Như không thể làm khác hơn. Mua được mấy hộp sữa cho con, Như thật hài lòng, nàng cũng ghé ngang qua hộp đêm "Con chim Xanh" nhưng hộp đêm giờ này đóng cửa. đành phải về nhà thôi. Có khi Bảo đã có mặt ở nhà.

Nhưng khi Tâm Như về đến nhà, thì chỉ thấy nhà vắng lạnh. Như vậy là Bảo không có về. Tâm Như uể oải pha sữa cho con. Một sự giằng co trong đầu. Ta có nên thừa dịp này bỏ đi chăng? Chắc chắn một điều là Bảo không bao giờ bỏ được cò bạc... Như vậy ta chờ anh ta trở về để làm gì nữa? Tâm Như đứng dậy, sắp xếp đồ đạc, bế con lên. Đi thì được rồi... nhưng mà... nhưng mà Tâm Như lại bịn rịn, bước đi không đành. Hình như có một sợi dây vô hình nào đó đang quấn lấy chân và trái tim của Như muốn Như ở lại.

Bé Phương Phương lâu ngày mới được bú sữa, nó nút lấy nút để. Nó bú dồn dập, cử chỉ của con làm Tâm Như đau lòng. Con bé mới có đầy tuổi. Cái tuổi chưa thôi sữa vậy mà lại không có sữa thường xuyên. Tâm Như siết chặt con vào lòng, nàng buồn bã nói:

- Phương Phương ạ, nếu mẹ sớm biết là sẽ có ngày hôm nay, thì mẹ đã không để con chào đời đâu con ạ. Tại sao con tôi lại khổ thế này?

Rồi như mơ hồ nhớ lại, cuộc tình của hai người, mặc dù gặp nhiều trắc trở, nhưng cũng đã có một khoảng thời gian hai người cũng rất hạnh phúc. Lúc bấy giờ, dù không khá giả lắm, nhưng Bảo chưa sa vào cái bẫy cò bạc. Còn bây giờ... Như nghĩ, nếu Bảo bình thường như mọi người thì hẳn là hạnh phúc biết bao. Cò bạc chẳng kém á phiện, khi đã sa vào có thể nào cũng không rút ra được, thề thốt khuyên nhủ rồi thề thốt... Cuối cùng đâu lại vào đấy. Gia đình không tích lũy được mà những thứ đáng giá thì lại lần lượt vô cách bay đi.

Đứa bé đưa bình sữa lên. Tâm Như nhìn xuống. Bình đã cạn sữa. Bé Phương Phương còn chép miệng nó còn muốn uống. Như đỏ cả mắt, nàng muốn khóc.

- Thôi uống bấy nhiêu đó đủ rồi, uống nhiều quá tức bụng đấy, để chiều uống tiếp nữa nha con.

Tâm Như nói như vỗ về, bé Phương Phương hình như hiểu được, nó cười với nàng.

Còn bao nhiêu việc chưa làm, Tâm Như vội đặt con lên giường, chần gối cẩn thận rồi mới đi ra nhà sau giặt áo.

Ngồi cạnh vòi nước, Tâm Như thừ người ra với thau quần áo đầy bọt xà phòng... Cái công việc này ngày xưa khi còn là con gái, Tâm Như có bao giờ phải làm đâu? Tất cả đã có thím Trương, cô Tú.

Như nhớ đến mẹ Tâm mỗi lần ghé qua chơi, đều cầm bàn tay nàng lên khen lấy khen để. Đôi bàn tay với những ngón tay thon dài, trắng mịn. Những ngón tay chỉ để ấn lên phím đàn chứ không phải để làm bất cứ một việc gì khác. Thế mà, bây giờ... Những vết chai sần đã hiện trên vân tay. Đã lâu lắm rồi chẳng ai màng cần nó lên để chiêm ngưỡng, kể cả Bảo, chồng nàng.

Tại sao vậy? Ngày xưa với cái bản chất nhạy bén của người nghệ sĩ, Bảo là con người tế nhị đầy ý thơ cơ mà! Chàng nuông chiều, nịnh đầm, tỉ mỉ. Bất cứ cái gì Tâm Như chưa ngờ ý là Bảo đã làm. Chính Tâm Như đã yêu Bảo do cảm động bởi cái bản tính đó. Tình yêu của hai người như một ly rượu ngọt tràn đầy. Họ đã yêu nhau nồng thắm, Tâm Như đã nghĩ là rồi họ sẽ quấn quýt bên nhau suốt đời, chẳng rời nhau được. Nhưng mà... vậy sao lại có cái ngày này? Tại sao có cái thay đổi lớn lao thế này chứ? Con người! thật khó nói. Hoàn toàn bất ngờ, Tâm Như và Bảo hiện như hai con người xa lạ.

Những bọt xà phòng do sự khuấy động, lúc giặt tạo nên như

nở to ra, căng phồng đến mức độ nào đó rồi vỡ tan. Tâm Như nhớ đến thời con gái của mình. Cái cô tiểu thư được nuông chiều muốn gì có nấy giờ không còn nữa! Người con gái ngày xưa không làm động móng tay bây giờ biết đủ mọi thứ, giặt áo, nấu cơm, bế con, pha sữa.. Biết cả cách nài nỉ khất nợ. Biết cả nhẫn nhục khi mua hàng thiếu tiền bị chủ quán nặng lời. Đã lâu lắm rồi Tâm Như không dám ngắm kính... Nếu sớm biết sẽ có ngày này chắc Tâm Như đã nghe lời cha mẹ.. yên phận ở đây chờ khi địa vị nhân hòa để cha mẹ sắp xếp cho một người chồng bề thế, giàu có.

Tâm Như giặt xong chiếc áo dơ cuối cùng. Đổ bỏ thau nước dơ, thay một thau nước khác. Nước sạch trong ngần lặn tẩn sóng in rõ bóng Tâm Như lên mặt nước. Một khuôn mặt tiêu tụy, buồn phiền, xanh xao. Tâm Như đưa tay lên vuốt lấy những sợi tóc lòa xòa trước trán. Nhìn xuống mặt nước, nàng tự hỏi:

Đây là con người ta đây sao?

Một nỗi buồn thoáng nhanh. Trái tim Tâm Như thất lại. Ngay lúc đó, Tâm Như nghe tiếng con đang học nói từ trong nhà vọng ra.

- Ba, ba, mẹ, mẹ..

Cha của con ư? Tâm Như nhìn xuống mặt nước nói - Cha con đang bận ở sông bạc... Ông ấy mê cờ bạc đến độ quên cả mẹ con ta, ông ấy không còn biết đến nhà cửa, ông ấy không cần gì khác ngoài những con bài, con ạ.

Rồi Tâm Như ngẩn ra, quên cả chuyện giặt áo.

Thật lâu sau đấy Tâm Như mới tiếp tục công việc được. Nắng

đã lên cao. Tâm Như mang quần áo mới giặt ra ngoài sân sau, phơi trên những cây sào. Thế này chắc có lẽ tối Bảo mới về. Như vừa phơi được mấy cái thì thiềm Châu ở nhà kế bên cũng mang quần áo mới giặt ra phơi.

Nhìn thấy Như, thím nói:

- Chú Bảo làm gì bận quá, mới thấy về nhà đã vội vã đi ngay vậy hử thím?

Tâm Như giặt mình. Bảo mới về? Thì ra ban nãy lúc giặt áo Tâm Như nghe tiếng bé Phương Phương gọi "Ba, ba" là lúc nó nhận diện ra Bảo, chứ không phải là học nói vu vơ.

- Mới đây hử bác?

- Ờ, sao? Cô chẳng hay à? Cách đây chỉ khoảng nửa tiếng thôi. Hình như tôi còn nghe cả tiếng bé Phương gọi cha nữa mà?

Đúng vậy! Nhưng mà tại sao Bảo vừa về tới không kịp gặp ta đã đi ngay. Chợt nhiên, Tâm Như đặt thau quần áo xuống, xông vào nhà. Nàng nhớ lại cái khoản tiền mua sữa còn dư lại. Cái khoản tiền đủ cầm cự thêm bốn ngày ăn.

Tâm Như kéo học tử ra, học tử trống rỗng, chỉ có một mảnh giấy với hàng chữ viết vội:

"Tâm Như!

Hãy tha thứ cho anh, nhưng anh rất cần tiền để gỡ lại em ạ!

Bảo"

Gỡ lại? Gỡ lại? Trời ơi! Tâm Như đẩy mạnh học bàn rồi ngồi phịch xuống ghế, nàng muốn khóc lên thật to nhưng rồi chỉ

run run đôi môi. Không một tiếng thốt ra khỏi miệng... Tay chân Tâm Như rũ rời. Công lao thức mấy đêm bây giờ mất hết. Bây giờ phải sống thế nào đây?

Tâm Như đã tính giặt quần áo xong, sẽ ra cái chợ nhỏ ngoài đầu chợ, mua một miếng gan heo về nấu cháo cho con bồi dưỡng, vậy mà, sao Bảo lại có thể tàn nhẫn như vậy? Con trẻ cần được bồi dưỡng. Nếu không thì làm sao nó lớn được.

Tâm Như nắm chặt đôi nắm tay lại. Móng tay bấm vào da thịt, vậy mà Tâm Như vẫn không thấy đau. Hàm răng nghiến lại, nỗi đau khổ căm tức tràn ngập từng tế bào.

- Anh Bảo? Anh có còn là con người không? Anh vẫn là một người đàn ông đấy chứ? Tại sao anh lại có thể hành động như vậy? Anh định giết chết mẹ con tôi ư?

Tâm Như kêu lên. Gian phòng trống vắng không có một tiếng vang. Và Tâm Như đã ngồi như vậy mãi cho đến lúc có tiếng "rầm!" Rồi tiếng khóc thét của bé Phương Phương, Tâm Như mới giật mình quay lại. Bé Phương Phương đang nằm lăn kên dưới đất. Tâm Như hốt hoảng đứng bật dậy, chạy đến đỡ con lên.

Khoảng cách giữa giường ngủ và mặt đất không cao lắm. Bé Phương Phương có lẽ vì sợ mà khóc nhiều hơn là vì đau. Tâm Như bế con lên xem xét, chỉ có một vết đỏ trên trán con bé. Nhưng như vậy cũng đủ làm cho tim Tâm Như thêm đau nhói. Nàng xiết chặt con ghẹn ghào.

- Phương Phương, con đến với cái cõi đời này chi vậy? Nó đâu có gì là tốt đẹp! Mẹ thật ân hận, nếu sớm biết thế này, mẹ đã không để con chào đời.

Sau một thời gian dài vật vã, Tâm Như cảm thấy không thể tiếp tục thỏa hiệp. Bởi vì cái thói xấu cờ bạc đã biết đổi Bảo thành một con người khác - Một con người hoàn toàn xa lạ với người chồng đáng yêu đáng quý thuở nào. Tại sao ta cứ phải cắn răng chịu đựng cái nỗi khổ do Bảo mang đến chứ?

Và lần này Tâm Như quyết tâm, nàng dỡ con ngủ xong, sắp xếp quần áo vào vali. Tâm Như cố chỉ nghĩ đến những cái xấu của Bảo, để nén những tình cảm yếu đuối bào chữa cho Bảo âm ỉ trong lòng.

Tâm Như xếp từng cái áo, từng cái quần đặt vào vali. Nàng làm việc 1 cách từ tốn, chậm rãi . Quần áo thì không nhiều, vậy mà Như lại xếp gần cả tiếng đồng hồ, làm mà Như chờ đợi, Như muốn kéo dài thời gian ra, Tâm Như cũng không hiểu sao mình lại hành động như thế ? Còn lại chiếc áo khoác màu xanh bên ngoài, Tâm Như cầm lên ve vuốt rồi nghĩ ngợi .

Hôm ấy là mùa đông. Lấy nhau được nửa năm. Tâm Như nhớ rất rõ . Lại là đầu tháng, Bảo vừa lãnh tiền . Đúng ra là mua 2 chiếc, 1 cho Bảo và 1 cho Như. Nhưng vì không đủ tiền ... Như nhớ lại vợ chồng đã cãi vã nhau ra sao, lần cãi đầu tiên giữa 2 người . Khi Bảo đã mua chiếc áo đó cho nàng, chàng hay đi ngoài luôn, chàng cần áo hơn, vậy mà ... Cuối cùng rồi chuyện cãi nhau đó cũng kết thúc với những giọt nước mắt cảm động, tình yêu nồng nàn hơn cả . Bảo đã nắm Như rồi ôm Như vào lòng khi Như mặc áo, chàng nói:

-Em mặc chiếc áo này đẹp thật, đẹp tuyệt đấy! Anh nào có nhầm lẫn đâu?

Lúc đó sao mọi thứ lại tử tế, lại mật ngọt, 1 cách tình cảm như vậy ? Còn bây giờ ? Tâm Như ăn mặc thế nào, Bảo có buồn

ngó tới . Chàng nào có thì giờ đâu! Chàng chỉ biết đến những con cơ, rô, chuồn, bích . Lâu lắm rồi, ngay cái nhìn Bảo cũng không dành cho nàng chứ đừng nói chi đến con. Bây giờ vuốt ve chiếc áo trên tay, bao nhiêu cảm hoài ngày cũ lại đến, Tâm Như cảm thấy xôn xao trong lòng, mắt chợt ướt . Chiếc vali mở nắp còn để trước mặt .

Chợt có tiếng cửa mở . Bảo xuất hiện ở ngạch cửa . Cũng giống như những lần trước khi thua bạc trở về nhà, đầu tóc của Bảo rối bù, khuôn mặt hốc hác, xanh xao, mệt mỏi . Đôi mắt thì láo liên bất thần . Thái độ của Bảo như đau khổ, ân hận . Nhiều lúc Tâm Như cảm thấy ngạc nhiên. Cờ bạc có gì quyến rũ mà Bảo lại say như vậy ? Tâm Như nhìn chồng, lòng ngổn ngang trăm mối tơ vò, giận có, buồn phiền, đau khổ, thương hại có . Nàng chưa kịp phản ứng gì thì Bảo đã trông thấy chiếc vali quần áo . Khuôn mặt Bảo tái hắc, chàng bước vội tới quỳ dưới chân vợ .

-Tâm Như! Đừng em, đừng làm như vậy .

Tâm Như cố giữ cho con người mình thật cứng cỏi, nàng nói nhanh:

-Tôi đã hết chịu đựng nổi rồi anh ạ!

-Đây là lần cuối cùng em ạ, hãy tha thứ cho anh 1 lần nữa .

-Anh nói câu này đã bao nhiêu lần rồi, anh biết không?

-Nhưng đây là lần cuối cùng, anh chỉ xin em 1 lần này nữa thôi.

-Làm sao tôi có thể tin lời hứa của anh chứ .

Tâm Như bậm môi nói, nàng xách vali lên nhưng Bảo đã

chụp lấy tay nàng lại giật cái vali lôi hết quần áo ra ngoài .

-Anh van em, Tâm Như, mấy lần trước em sẵn sàng tha thứ cho anh, vậy thì thêm 1 lần này nữa, không được sao?

-1 lần rồi, 1 lần, cứ như vậy, tiếp tục mãi mãi . Anh Bảo, có bao giờ anh dứt được cái máu đỏ đen của anh đâu? Vì vậy em không thể chịu đựng thêm được nữa . Mẹ con em không thể sống mãi trong hoàn cảnh thế này . Anh là con người không có lương tâm. Anh dám lấy cắp hết tất cả đồng tiền em kiếm được để mua gạo, anh muốn giết chết hết mẹ con em như vậy thì anh nào còn cái nhân tính nữa đâu?

-Anh biết lỗi của anh. Anh chỉ xin em hãy tha thứ cho anh 1 lần cuối .

-Không được - Tâm Như cương quyết - Tôi phải đi, thà là 1 mình anh chết còn hơn cả 3 chúng ta cùng chết . Tôi rất quý cái nóm ruột của tôi.

-Tâm Như! Tâm Như! - Bảo kêu lên và bắt đầu khóc - Nếu em không còn yêu anh thì ít ra em cũng nên nghĩ lại cái tình cảm mấy năm trời chung sống . Chúng ta đã tạo dựng được 1 gia đình nhỏ, 1 đứa con. Chúng ta còn có cả tình yêu cơ mà!

-Tình yêu! Con cái! - Tâm Như kêu lên - Anh còn mặt mũi nào dám nhắc đến những thứ đó nữa chứ ? Anh đã đánh mất tất cả mọi thứ rồi .

-Không, anh vẫn còn, chỉ tại chuyện cò bạc làm anh u mê ra, em biết không, mỗi lần ngồi trong sòng bạc, anh vẫn nghĩ đến em, đến con đấy chứ . Nhưng mà quỷ tha ma bắt cái cò bạc, nó làm anh như mê hoặc nó cứ tạo cho anh cái viễn tưởng là anh sẽ thắng, sẽ đem về thật nhiều tiền để sắm sửa áo quần

cho em, để mua sữa cho con. Nhưng số anh đen, anh cứ thua mãi! Và anh không thể không gỡ lại, nhưng rồi vì nôn nóng anh không còn bình tĩnh nên lại thua. Tâm Như, em nên hiểu cho anh, không phải anh không nghĩ đến vợ con, nhưng khi đã ngồi vào sòng bạc là không làm sao đứng dậy được nữa .

Tâm Như kêu lên:

-Anh đã biết vậy, mà tại sao cứ mãi cò bạc ?

-Bây giờ thì anh biết rồi, anh sẽ không đi nữa đâu. Vói điều kiện em hãy tha cho anh 1 lần nữa . Em đồng ý chứ ? Em đừng bỏ đi, hãy ở lại . Chúng ta sẽ xây dựng lại cái mái ấm . Tâm Như, ngày xưa em đã từng yêu anh tha thiết, không lẽ bây giờ anh đã ăn năn hối hận mà em nỡ nhẫn tâm dứt mặt anh bỏ đi đành sao? Tâm Như, anh van em, anh biết em là người vợ hiền lành yêu chồng con, hãy tha cho anh thêm 1 lần nữa . Đây là lần cuối cùng em ạ .

Lệ đã vờn quanh mắt Tâm Như, tất cả nhạt nhoà trước mắt . Như không còn thấy gì nữa cả, chỉ có lời của Bảo tha thiết dịu êm bên tai.

-Tâm Như, em cứ coi anh như 1 kẻ tội đồ đã biết cái tà quy chánh, em hãy thứ tha thứ anh 1 lần nữa xem, em biết đấy, bây giờ ngoài em và con ra, anh là 1 đứa bơ vơ, anh cần được hỗ trợ bởi tình yêu của em. Nếu không có, anh sẽ chết mất . Em cũng biết đấy, tất cả những tôn giáo trên đời đều có mục đích là cứu rỗi con người, em là vợ anh không lẽ em nhắm mắt làm ngơ được trước cái chết của anh. Nếu bây giờ em bỏ đi, có nghĩa là em đã đẩy anh vào cõi chết .

Lời của Bảo làm cho mọi ý chí của Tâm Như sụp đổ, nàng oà lên khóc .

-Vậy chứ bây giờ anh muốn em phải làm thế nào đây?

-Hãy tha thứ cho anh. Một lần cuối cùng thôi.

-Nhưng em không còn tin anh. Hoàn toàn không tin tưởng được anh rồi .

-Em nói đi, em muốn anh phải làm sao để chứng tỏ sự quyết tâm của mình, làm sao để em tin anh chứ ?

Tâm Như lắc đầu:

-Anh có làm thế nào thì em cũng không còn tin anh.

Bảo đau khổ nhìn Tâm Như, sau đấy chàng lao đảo đứng dậy đi vào nhà bếp . Tâm Như vẫn ngồi yên, mắt mở trừng trừng, nhìn chiếc vali nhưng lại không thấy gì hết . Thật ra thì trái tim của Tâm Như đã xao động . Từ trong tiềm thức sâu xa, Như cũng đau khổ, nhận thấy chắc chắn rồi đâu cũng vào đấy, nàng sẽ không dứt đi được đâu.

Chợt Như nghe có tiếng "bốp!" từ nhà sau rồi Bảo từ trong bước ra, đứng cạnh Tâm Như nói:

-Bây giờ em tin anh rồi chứ ?

Anh chàng chìa tay ra. Tâm Như tối tăm mắt mũi . Trước mặt nàng là máu, là máu ... máu đỏ cả bàn tay của Bảo, 1 lóng tay tro đã bị cắt cụt .

-Anh Bảo, anh làm gì vậy ?

Tâm Như hét lên, Bảo có vẻ bình thản:

-Anh đã chặt đứt 1 lóng tay, để cho em thấy là anh đã quyết tâm! Từ đây về sau, anh quyết chí bỏ cờ bạc, làm lại cuộc đời .

-Anh Bảo!

Tâm Như kêu lên, cái ý định bỏ đi của nàng hoàn toàn bị quật ngã .

-Anh Bảo! Cần gì phải như vậy chứ . Em tin anh rồi, anh không chặt đứt tay, em vẫn tin anh mà! - Tâm Như nắm chặt cánh tay bị thương của Bảo, khóc oà .

-Em hãy tin anh lần này anh bảo là anh bỏ cò bạc cơ mà - Bảo tiếp .

Thế là quần áo trong vali lại được mang ra bỏ vào tủ lại . Tâm Như bận rộn băng bó vết thương cho chồng .

Tối hôm ấy, nằm trên giường, họ ôm nhau kể lể . Họ thảo luận 1 cách không mệt mỏi chuyện tương lai. Bảo hứa là sẽ làm ăn nghiêm chỉnh . Sẽ nhận thêm việc làm để tăng thu nhập . Tâm Như cũng vậy, sẽ viết nhiều hơn, nếu có thể sẽ nhận kèm thêm piano để kiếm thêm tiền . Bên cạnh đó sẽ tiết kiệm tối đa... Cố gắng trả cho hết nợ ... Cái viễn cảnh tương lai sao mà sáng sủa thế!

Tâm Như nắm lấy cánh tay khẳng khiu của chồng, thở dài nói:

-Anh rồi sẽ mập ra, em sẽ cố gắng bồi dưỡng để anh khoẻ ra.. Ngôi nhà này sẽ là 1 mái ấm hạnh phúc để anh quyền luyến và lúc đó em tin là ... rồi anh sẽ không bỏ đi đâu nữa .

CHƯƠNG: 5

Sau những ngày giông bão, cuộc sống tưởng chừng quay trở lại bình thường .

Suốt 1 tuần lễ liền sau đấy, hôm nào Bảo cũng về thật đúng giờ, và mỗi lần Bảo tan sở bước vào nhà là Tâm Như lại nhìn thấy cái nụ cười rạng rỡ mà đã lâu rồi Bảo đánh mất . Không có gì quý hơn, an ủi hơn là cùng nhau chia sẻ hạnh phúc . Tâm Như bên cạnh lo toan việc nhà, đã viết lách 1 cách hăng say hơn, nhưng dù hăng say thế nào thì Tâm Như cũng gác bút lại, trước khi Bảo về đến nhà 1 tiếng đồng hồ . Nàng thu dọn nhà cửa sạch sẽ, lo bếp núc . Nàng cố để khi Bảo về ngồi nghỉ một 1 chút là có bữa cơm nóng ăn. Bằng mọi giá, Tâm Như muốn cái nhà này phải là 1 mái ấm, thu hút thật sự Bảo . Nàng cố gắng hết mình để kèm giữ bước chân của Bảo .

Tâm Như làm việc xong tất, nhìn đồng hồ treo tường còn 5 phút nữa Bảo sẽ về đến nhà, vội vã bày chén đĩa lên bàn ăn . Hôm nay, hẳn Bảo sẽ vui lắm vì có món cá chiên giòn mà chàng yêu thích .

Cũng trong lúc đó, ở tại hộp đêm "Con Chim Xanh" Bảo sau khi đàn xong bản cuối cùng, vừa cho chiếc vĩ cầm vào hộp thì Hưng, tay trống ở cùng ban nhạc bước tới:

-Sao? Đến "tàng hàm" không?

"Tàng hằm" là tiếng lóng để chỉ sòng bạc .

Bảo lắc đầu:

-Mình không chơi nữa đâu.

-Sao yếu thế ? - Hưng nói - Mới lãnh tiền cơ mà!

-Nhưng mình không thích chơi nữa .

-Bị bà xã cấm à ? Thì ra bạn cũng là thành viên của câu lạc bộ "Sợ vợ" . Thế định bỏ luôn số tiền bị thua hôm trước ư? Không định gỡ lại à ?

Nghe Hưng nhắc đến chuyện đó, Bảo chợt thấy ngứa ngáy . Nhưng nghĩ đến lời hứa với Tâm Như, Bảo cố lắc đầu:

-Mình mệt không thích chơi nữa .

-Thế còn những món nợ cũ ?

-Từ từ mình sẽ trả sau.

-Thôi được - Hưng nói - Không đánh cũng được, đi với mình đến đây xem, hỗ trợ cho mình .

Bảo định từ chối, nhưng rồi không biết nghĩ sao lại thuận theo Hưng.

Đến nơi, lúc đầu chỉ đứng nhìn nhưng rồi sau đấy "cái máu" như nổi lên, Bảo lúc đầu cố dằn xuống, cái vết thương ở tay, lời thề nguyện tuyệt giao với cờ bạc còn chưa thật lành, còn nhức nhối . Bảo càng cố nghĩ đến vợ, đến bé Phương Phương. Nhưng rồi trước những lá bài bóng láng, ma đưa lối quỷ dẫn đường, Bảo lại nhập cuộc .

Tâm Như ở nhà chờ ... thường khi 6 giờ chiều Bảo đã về đến

nhà, vậy mà hôm ấy, 7 giờ, rồi 8 giờ

Tâm Như ra điện thoại công cộng gọi điện thoại tới hộp đêm "Con Chim Xanh".

-Alô, xin hỏi, nhạc công Bảo có ở đấy không ạ ?

-Anh ấy đã về từ lúc 5 giờ hơn. Về với cậu Hưng.

Tâm Như buông ống nghe xuống nàng thấy mệt mỏi . Vậy là ngựa lại quen đường cũ rồi . Như lê những bước chân nặng trĩu trở về nhà, lòng tê buốt .

Đến nhà, mở cửa, căn phòng lại lạnh giá . Tâm Như ngồi xuống ghế, nàng biết, mọi thứ lại sẽ tái diễn . Chắc chắn tối nay Bảo sẽ không về, nếu có về thì cũng về thật khuya rồi nàng sẽ lại đối diện với cái khuôn mặt hốc hác, đôi mắt thâm quầng . Cái đầu có mái tóc rồi bù . Rồi lại nước mắt, những lời van xin tha thứ ... Những lời hứa cuối cùng .

-Thôi thì phải đi vậy . Phải đi thôi, dứt khoát xa chàng, để cứu lấy bản thân, cứu lấy bé Phương Phương... chỉ còn 1 cách đó .

Tâm Như nghĩ, nhưng lại bị dẫn vật bởi bao thứ tình cảm . Bảo chưa ăn cơm. Không có ta, Bảo sẽ sống thế nào ?

Thế là Như lại ngồi xuống bất động . Bên ngoài mưa bắt đầu rơi... Những hạt mưa nặng hột trầm buồn . Nhưng không lẽ lại cứ sống mãi trong tình trạng thế này ? Không cương quyết thì chỉ là kéo dài nỗi đau thôi. Rồi tất cả chẳng đi đâu hết, chỉ có thể lún sâu xuống bùn .

Tâm Như chợt nhớ đến bé Phương Phương. Bé Phương Phương rồi sẽ lớn . Cứ để tình trạng thế này mãi được sao?

Không, không được! Phải cứu lấy con gái . Đòi ta, thế nào cũng được, chứ bé Phương vô tội, nó phải lớn lên trong môi trường khác .

Tâm Như đứng thẳng dậy, bước ngay tới tủ, lôi chiếc vali ra. Nàng hành động 1 cách nhanh chóng, sợ dây dưa kéo dài ở đây mình lại đổi ý .

Sắp xếp quần áo vào vali, Tâm Như thay đồ cho bé Phương. Con bé còn chưa tỉnh ngủ, rồi rồi vã bước ra ngoài khép cửa lại .

Bên ngoài, bầu trời tối đen, trời đã mưa.

Cũng trong lúc đó, Bảo ôm số tiền vừa lãnh được đến sòng bạc với Hưng. Lúc đến nơi, chỗ chàng ngồi thường ngày đã có người khác . Bảo đứng ngoài quan sát . Tay cái lúc nào cũng có 2 đàn em ngồi cạnh . Bọn hắc không cho Bảo đến ngồi gần . Đó chỉ là 1 ván bài cào thông thường . Tay cái đợi tất cả đã lật bài ra, mới bắt đầu cầm bài của mình lên xem. Bảo tò mò nhìn vào bài tay cái . Hắc xoay bài thật nhanh nhưng Bảo khá lanh mắt, rõ ràng trông thấy trong tay hắc có 4 con bài . Hai con bốn, 1 con 2 và 1 con ách . Những tay chơi còn lại trên bàn, thì 1 tay 6 nút, 1 tay 8 và 1 tay 5. Vậy là nếu tay cái 9 nút sẽ vừa cả .

Bảo còn đang phân vân thì tay cái đã ném bài của mình xuống bàn, thật ngạc nhiên, Bảo thấy cái lá bài trên tay của tay cái biến mất . Bài chỉ còn lại 3 lá, như vậy là hắc 9 nút, ăn vừa cả .

Bảo lạ lùng không hiểu cái lá bài 2 chuồn ban nãy sao mất tiêu? Cố tìm vẫn không thấy . Nhưng rồi 1 tia sáng loé ra trong đầu ...

Bây giờ Bảo đã hiểu thì ra đây là 1 màn cờ bạc lận . Và bấy lâu nay, Bảo bị thua là bởi vì quá khờ khạo . Cứ tin tưởng cuộc chơi sòng phẳng, và chính vì vậy lại vô tình đem tiền cúng cho những tay chơi trò gian ác lúc nào không hay.

Bảo ngán ra, nghĩ đến những buổi làm việc thâu đêm của vợ, những bữa cơm đạm bạc chỉ toàn rau muống . Những số tiền nợ cứ càng lúc càng chất chồng .

Bảo bỗng thấy sôi máu lên. Chàng nhảy đến xô ngã tên ngồi cái . Cái xô bất ngờ của chàng làm hấn ngã bật ra sau. Và con bài 2 chuồn hiện ra dưới bàn chân của gã . Vậy là quá rõ ràng . Cả sòng bạc nhốn nháo lên, và 2 tay đàn em của tay cái, đã nhảy bổ đến đánh Bảo để giải vây cho tay chủ .

Bảo bị mấy cú đấm vào mặt, làm tối tăm mặt mũi . Bảo còn chưa đánh trả thì mấy cú đấm nữa đập vào bụng và Bảo ngã người ra sau.

Vô tình bàn tay chàng quơ trúng vào 1 chiếc ghế . Thế là 1 phản ứng phản xạ, Bảo chụp lấy chân ghế, quơ mạnh về phía đầu 1 tay đang chồm đến định đánh bồi . Cú đập khá chính xác làm tay em này ngã bật ra sau nằm yên. Tên còn lại thấy Bảo đã có vũ khí trên tay không dám xông tới nữa .

Lúc đó, lại có tiếng còi cảnh sát . Hấn vội vã cùng tay cái và những tay đánh bạc khác rút lui.

Bảo vừa buông chiếc ghế xuống thì 2 cảnh sát viên đã chạy vào . 2 mũi súng đen ngòm chia thẳng về phía chàng . Rồi 1 chiếc còng với chất thép lạnh cập vào tay. Họ không nghe chàng phân bua, cũng không cần chàng giải thích . Họ cúi xuống xem xét cái tay đang nằm dưới nền gạch . Cú đánh của Bảo đúng vào chỗ ngiệt . Bảo nghe họ nói với nhau: "Nó chết

rồi".

Thế là Bảo bị điệu về bót .

Cũng may là cái tay điều tra viên là tay có nghiệp vụ vững .
Hiểu được cái lý do tự vệ chính đáng của Bảo .

Tên bị Bảo giết lại là 1 tay có nhiều tiền án hình sự . Vì vậy Bảo đã được giảm nhẹ án . Chỉ với tội danh "tự vệ, không cố ý giết người" nên chỉ lãnh cái mức án tù 2 năm.

Chưa hết! Vào tù, khi cánh cổng sắt khép lại, thì thế giới bình thường cũng bị bỏ lại bên ngoài .

Ở đây là 1 xã hội khác . Cái xã hội tối đen như 4 bức tường .
"Luật lệ được sắp đặt theo tay trưởng phòng ác ôn - Luật lệ của Đại Bàng".

Ngay khi vừa kiểm được 1 chỗ trống ngồi xuống, thì Bảo đã nghe tiếng ai đó ở góc phòng hỏi:

-Ê thằng kia vào đây tội gì đấy ?

Bảo còn đang đau khổ khi nghĩ đến vợ con ở nhà nên đáp tỉnh bơ:

-Giết người!

-Ngon vậy ta! - Tiếng gã ngồi ở góc phòng kêu lên - Đâu ngừng mặt lên cho chiêm ngưỡng tí nào ?

Bây giờ thì Bảo đã quen với cái ánh sáng lò mờ trong phòng giam. Bảo thấy ở góc phòng ngoài tay lên tiếng, vóc dáng cao lớn và hung dữ ra còn có mấy tay khác cũng mặt mày hung dữ không kém đang đăm lưng cho hắn .

Bảo nghe tên kia nói:

-Ê! Tướng tá gầy còm như vậy mà lì vậy ta, hẳn là có nghề chứ ?

Và không đợi Bảo phản ứng, hắn hất hàm cho 1 tay ngồi bên cạnh:

-Đâu A Ngầu, mày ra dợt thử 1 trận với hắn xem.

Bảo còn chưa hiểu ý định của tay ấy, mà sau này Bảo mới hiểu là trưởng phòng nói gì thì thấy tay có tên là A Ngầu đứng dậy tiến về phía chàng . Và trong lúc Bảo còn ngạc nhiên thì liền ngay đó, 1 cú đá bay đến . "Bốp!" Bảo đã tối tăm mặt mày ngã lăn ra. Nhưng đâu phải chỉ có vậy thôi. Những cú đá và những cú đấm khác lại tới tấp . Bảo chẳng đánh trả lại được đòn nào, chàng đã ngất lịm ngay sau đó .

Trong suốt 2 năm ở tù, đâu phải Bảo chỉ bị có 1 trận đòn đó thôi?

Sự yếu đuối của Bảo bị đám vô thủ du thực chế nhạo . Và chúng đã xếp Bảo vào hạng thứ dân tận cùng trong tù . Chúng bắt chàng phải hầu hạ cả phòng . Hôm nào phần cơm đưa vào phòng thiếu là Bảo phải nhịn ăn. Không những thế, chàng còn phải đấm lưng, xoa bóp cho những tay to đầu đến tận khuya mới được ngủ .

2 năm ở tù! 1 thời gian không dài lắm nhưng nó đủ để Bảo suy nghĩ về sự lầm lỗi của mình, đủ để Bảo xót thương những giọt mồ hôi chảy xuống cho đồng tiền kiếm được, để Bảo biết xót thương vợ con - Những con người đã đau khổ bấy lâu nay vì chàng . Đồng tiền kiếm được bằng cò bạc nhẹ nhàng đấy, nhưng lại là những đồng tiền phi nghĩa . Nó không ở lại

với ta lâu và nó chỉ làm cho con người ta hư hỏng thêm thôi.

Bảo bắt đầu thấy nhớ thương vợ .

Không biết bây giờ vợ con chàng ở nơi nào ? Chắc chắn là Như và con không còn ở lại thành phố này . Bởi vì nếu có, sao không vào tù thăm Bảo ? Bảo rất hiểu Như. Cô ấy là 1 người giàu tình cảm . Nếu còn ở lại thành phố này, Như đã biết chuyện Bảo bị kêu án và sẽ thăm nuôi chàng . Như là người yêu chồng cơ mà ?

Bảo ân hận . Bảo không trách chuyện vợ con bỏ đi. Đó là lỗi của chàng . Và chàng tự hứa với lòng mình là bao giờ được tự do... Bảo sẽ đi tìm lại vợ con. Chàng sẽ bỏ hẳn chuyện cờ bạc, sẽ nghiêm chỉnh làm ăn và thương yêu vợ con nhiều hơn.

Và 2 năm tù nhục cơ cực như vậy đã trôi qua.

Hôm Bảo ra khỏi tù, hít được cái không khí trong lành, thì cuộc đời hoàn toàn như lạ . Bảo quay về nơi ở trọ cũ . Đúng như điều chàng đã đoán, mọi thứ đã đổi khác . Mẹ con của Tâm Như đã bỏ đi từ lâu. Căn gác đã được người khác mượn . Bảo đi tìm khắp nơi nhưng không gặp . Rồi chiến tranh xảy ra. Mãi năm rồi Bảo mới lang bạt đến thành phố này . Nhanh thật, mới đấy mà đã 18 năm.

CHƯƠNG: 6

Người đàn ông xa lạ ngưng lại . Tôi nhìn ông trong phút giây chột xúc động .

Tôi gật gù hỏi:

-Hắn ông nhớ vợ con ông lắm ?

-Vâng nhớ lắm chứ! Vì trên cõi đời này tôi đâu còn ai ngoài họ ? Chính vì vậy mà tôi đã đi tìm suốt 18 năm nay... Trái tim tôi cứ bút rứt . Cô biết không? Con người càng gần đến tuổi già, càng khao khát có được người thân bên cạnh mình, càng nhận ra sự cần thiết của mái ấm gia đình .

Tôi tròn mắt:

-Có nghĩa là mãi đến bây giờ, ông cũng không có 1 gia đình ?

Người đàn ông lạ cười buồn:

-Tôi hoàn toàn không có 1 cái gì hết .

Rồi đột nhiên, như để lấy lại tinh thần ông ngồi thẳng lưng nói:

-Thôi, bỏ chuyện đó qua 1 bên đi, chúng ta nói chuyện khác nhé ? Chẳng hạn như chuyện đàn của cô.

Rồi 1 cách hết sức tự nhiên, ông ta mở hộp đàn của tôi ra lấy

chiếc đàn đặt lên vai cười nói:

-Cô biết không? Cái hôm đó tôi đứng bên ngoài cửa nghe cô đàn . Tôi nhận thấy cái kỹ thuật kéo đàn của cô thì thành thực lắm rồi . Nhưng chỉ kỹ thuật không cũng chưa đủ, mà còn phải có trái tim. Một nhạc sĩ muốn thành công thì phải biết hoà âm nhạc và tình cảm thành 1 cô ạ .

Rồi ông ta đứng dậy nâng đàn lên, ông dạo đoạn mở đầu 1 cách điêu luyện . Sau đấy cầm chiếc cần, chỉnh lại dây, rồi lại tiếp tục kéo đàn, những âm thanh thánh thót vang lên.

Lại là bản "Những ngày phiêu bạt". Tôi yên lặng lắng nghe. Tiếng đàn với tài nghệ của ông trở nên thật kỳ diệu . Đó là tiếng than của gió, tiếng suối chảy róc rách, tiếng thở của cây, tiếng trách móc của thượng đế . Khuôn mặt của ông thật đắm chiêu. Nghe tiếng đàn của ông mà tôi có cảm giác như mình đang chìm trong cơn mộng . Ánh mắt của người đàn ông lạ như hoà lẫn với tiếng đàn . Bản nhạc đã dứt rồi mà tôi vẫn còn ngân nga.

Ông ta nhìn tôi cười, rồi đặt đàn xuống, nói:

-Sao, cô thấy thế nào ? Có khác với tiếng đàn của cô không?

Tôi chưa hết ngỡ ngàng:

-Ông hãy cho tôi biết, con người thật của ông đi? Ông tên gì ?

-Chuyện đó không quan trọng - Ông ta nói - Bây giờ cô nghe đây này . Tôi sẽ chỉ cho cô 1 số bí quyết để cô kéo đàn thật hay nhé .

Tôi lắc đầu:

-Sẽ chẳng bao giờ tôi đàn hay được như ông. Ông hãy cho tôi

biết ông là ai đi! Hẳn là 1 nhạc sĩ lừng danh giấu tên chứ gì ?

-Không phải, mãi mãi tôi không là 1 nhạc sĩ, mặc dù tôi đã từng học qua âm nhạc . Nhưng cô thắc mắc chuyện đó làm gì ? Cô hãy gắng luyện tập. Cô là 1 người có tài, cái mà cô hiện đang thiếu chỉ là kinh nghiệm, nhưng từ từ rồi sẽ có . Nào, bây giờ cô kéo thử cho tôi nghe xem.

Tôi không thể từ chối, giọng nói của ông ta như 1 mệnh lệnh .

Thế là tôi cầm lấy cây đàn . Tôi bắt đầu dạo nhạc, ông ta ngồi cạnh lắng nghe. Tỉ mỉ chỉ dạy từng nốt nhạc sai. Tôi cảm thấy ông ta còn tuyệt vời hơn cả giáo sư dạy nhạc của tôi. Ông dạy tôi cách phân biệt từng biến âm nhỏ .

Nhưng ngày trong mùa xuân thì lại quá ngắn . Mới đấy mà mặt trời đã xuống núi . Ráng chiều nhuộm đỏ tàn cây. Người đàn ông lạ thấy trời đã tối, vội giúp tôi thu dọn đàn . Người chăm sóc tôi như 1 người cha chăm sóc con.

Người giục:

-Thôi tối rồi, hãy mau về nhà đi, kéo cha mẹ đợi .

Tôi thắc mắc:

-Sao bác không cho con biết bác tên gì ?

-Tôi không có tên.

Ông ta nói rồi đánh trống lảng:

-Đêm nào cũng thấy cô viết . Viết cái gì đấy ?

-Dạ, viết nhật ký .

-Thế trong nhật ký cô có nhắc đến tôi không?

-Dạ có . Có ngày con viết là: "Hôm nay, người đàn ông lạ lại xuất hiện trước cửa sổ phòng tôi".

Ông ta nghe như vậy cười và không nói gì hết, ông cầm đàn lên:

-Thôi, chúng ta đi, để tôi đưa cô ra trạm xe buýt nhé!

Và chúng tôi đi ra cổng Thảo Cầm Viên.

Lòng tôi nặng trĩu ... Người đàn ông này chứ đây bí mật . Hàng trăm câu hỏi hiện trong đầu tôi. Tôi muốn hỏi mà không biết phải mở lời như thế nào . Nhưng có hỏi chưa chắc ông đã cho biết .

Đi 1 đoạn đường, ông ta bỗng nói:

-Vậy thì cô cứ gọi tôi là "người đàn ông lạ" đi. Bởi vì ngay từ đầu tôi với cô đã là "một người xa lạ" rồi phải không?

Nhưng tôi lắc đầu:

-Trước thì phải, nhưng bây giờ thì không phải nữa .

-Sao lại không phải ? - Ông ta nói - Nào bây giờ cô nói cho tôi biết xem, cô biết gì về tôi nào ? Chắc chắn là chẳng có gì, vì ngay cả cái tên họ của tôi cô cũng không biết . Còn cô là ai, thì tôi lại rất rõ . Này nhé! Cô tên là Trần Bội Dung, năm nay 19 tuổi . Đúng không?

Tôi giật mình:

-Sao ông biết rõ như vậy ?

-Ồ, có gì khó đâu - Ông ta nhún vai nói - Chỉ cần hỏi người này người kia là biết ngay.

Ra đến đại lộ, chúng tôi quẹo trái đến cái trạm xe buýt gần nhất . Khi đến nơi, thì xe chưa đến, ông ta nói:

-Tôi muốn yêu cầu cô 1 điều .

-Dạ điều chi?

-Cô tuyệt đối không tiết lộ chuyện cô gặp và quen với tôi cho bất cứ 1 người nào biết . Nhất là cha mẹ cô, được chứ ?

-Tại sao vậy ?

-Không tại sao cả . Chỉ tại tôi không muốn bất cứ 1 người nào biết tôi... Bội Dung ạ - Lần đầu tiên ông ta gọi thẳng tên tôi - Tôi muốn cô tin là ... Tôi rất đứng đắn với cô. Tôi thật sự muốn được làm bạn Thỉnh thoảng được cùng cô đi dạo . Nói chuyện âm nhạc ... Tôi không có ý đồ nào khác . Cô tin tôi chứ ? Tôi thật sự muốn làm 1 người "bạn già" của cô thôi.

-Tôi thấy ông chẳng già tí nào - Tôi nói 1 cách thật thà - Được làm bạn với ông còn gì điểm phúc hơn, ông sẽ chỉ bảo tôi nhiều thứ . À, thế này nhé, ông đến nhà tôi đi. Chắc chắn là ba mẹ tôi sẽ rất thích, sẽ nhiệt liệt hoan nghênh chuyện ông ghé thăm.

Ông ta lắc đầu:

-Không, không được . Ban nãy tôi đã dặn cô đừng đem chuyện quen với tôi ra kể lại cho cha mẹ nghe. Bây giờ tôi lộ diện không phải là mâu thuẫn lắm ư?

Rồi ông lại nói:

-Tôi muốn cô giữ kín chuyện quen biết tôi. Nếu cô không giữ được thì coi như tình bạn của chúng ta chấm dứt! Từ đây về

sau cô sẽ không gặp tôi nữa .

-Thôi được, tôi sẽ gắng giữ - Tôi nói, và chăm chú nhìn ông ta
- Tôi biết rồi, có phải là vì ông ngày xưa là 1 nhạc sĩ tên tuổi, bây giờ sa cơ lỡ vận nên không muốn ai trông thấy mình chứ gì ?

Người đàn ông lạ chỉ cười, rồi nói:

-Ờ ... Hay là cô cứ nghĩ như vậy cũng được .

Chiếc xe buýt trờ tới, tôi bước lên xe, người đàn ông lạ đưa hộp đàn cho tôi, nhưng ông ta không bước lên xe.

Ông đứng bên dưới khoát tay, cười với tôi nói:

-9 giờ sáng chủ nhật tôi sẽ chờ cô ở Sở Thú nữa nhé!

Tôi gật đầu, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh . Mãi đến lúc đó tôi mới nhớ sực ra là chủ nhật cha tôi có mời anh chàng Đường Thanh Cao đến nhà dùng cơm. Nhưng mà, mặc xác hẳn ... Đầu tôi lúc đó căng cứng bởi những chuyện ly kỳ vừa xảy ra, đâu còn chỗ đâu để chứa thêm 1 Đường Thanh Cao.

Rồi sáng chủ nhật kế tiếp tôi lại gặp người đàn ông lạ trong sở thú .

Hôm ấy ông ta có vẻ rất vui. Tinh thần sáng khoái . Ông ta cùng tôi nói chuyện với nhau rất nhiều . Tôi đã vui miệng kể cho ông ta nghe về đời tư của mình . Tôi là con 1, được cha mẹ cưng chiều thế nào . Ông ta có vẻ chịu khó lắng tai nghe. Nhiều lúc còn góp thêm 1 vài câu khôi hài để khuyến khích tôi nói tiếp .

Hôm ấy tôi nói rất nhiều trong khi ông ta lại nói rất ít, mãi đến xế trưa chúng tôi mới chia tay nhau - chia tay 1 cách bịn

rịn .

Tôi nói bịn rịn là bởi vì tôi chưa muốn chia tay chút nào . Như lần trước, ông ta đã đưa tôi ra tận xe buýt .

Khi tôi bước lên xe, ông ta nói:

-Thôi chào cô bạn nhỏ của tôi nhé!

Tôi thò đầu qua cửa xe, lè lưỡi .

-Năm nay tôi đã 18, ờ quên 19 tuổi rồi, tôi không còn là con nít đâu, đừng có gọi tôi là cô bạn nhỏ .

Ông ta không phản đối, chỉ nở 1 nụ cười thật lành .

-Cô bé, cô có biết là tôi cũng có 1 đứa con gái ngang tuổi cô không? Vậy thì có thể nào cô cũng chỉ là 1 người bạn nhỏ .

Xe chuyển bánh, mà trái tim tôi ngập đầy 1 cảm xúc thân tình . 1 tình cảm pha trộn giữa tình cha con, tình bạn . Mà hình như có cả tình yêu. Tôi ngồi trên xe mà cứ nghĩ vẫn vợ suýt chút nữa qua khỏi trạm ghé .

Về đến nhà, vừa bước tới cửa phòng khách, tôi đã nghe tiếng nói cười vui vẻ trong nhà . Ngoài tiếng của cha mẹ, còn có tiếng đàn ông rất trẻ . Vậy là anh chàng họ Đường vẫn còn ngồi trong nhà . Tôi bực dọc, nhưng muốn bước vào phòng riêng phải đi qua phòng khách . Tôi không làm sao tránh được . Mặc xác hấn, ta vào tỉnh bơ thôi.

Thế là tôi bước vào phòng khách, vừa trông thấy dáng tôi, gã thanh niên trẻ đã đứng dậy .

Tôi nhìn gã, anh chàng có cái dáng cao cao đôi vai rộng . Có đôi mắt đen với đôi mi sậm . Trán rộng, lưỡng quyền cao.

Mũi thẳng và đôi môi mỏng, đúng như điều cha mẹ đã từng ca ngợi . Hấn rõ đẹp trai!

Nhưng mà tôi lại không thấy có tình cảm .

Rõ ràng là như vậy, nhìn cái mặt ngang ngang của hấn, tôi thấy nó làm sao đấy .

Cha nhìn tôi, người có vẻ không được hài lòng, có lẽ vì đã dặn phải ở nhà tiếp khách mà tôi vẫn bỏ đi. Nhưng người cũng không trách gì tôi.

Người quay qua anh chàng kiến trúc sư trẻ giới thiệu:

-Đây là con gái tôi, Trầm Bội Dung đấy .

Và quay lại tôi:

-Nào Dung, con đến đây, đây là cậu ...

-Con biết rồi - Tôi nói nhanh - phải ông kiến trúc sư Đường Tương Chao không?

-Đường Tương Chao? - Anh chàng mở to đôi mắt nhìn tôi, rồi chợt nhiên cười lớn - Ồ, tại cái tên của tôi nó không may mắn nên bị người ta đùa cợt như vậy . Dẫu sao cái tên chỉ là cái tên, nó chỉ có ý nghĩa phân biệt giữa người này với người khác thôi mà ... Nhưng không sao đâu, vậy càng vui.

Anh chàng cũng đầy óc khôi hài . Tôi thích những con người như vậy . Thế là bao nhiêu tiên kiến lúc đầu biến mất .

Tôi chợt có cảm tình với hấn . Ờ không được! Thế này là không được . Phải đề cao cảnh giác với anh chàng nguy hiểm này mới được .

Mẹ là con người nhạy cảm, mẹ đã nhìn thấy phản ứng của tôi, người cười nói với anh chàng họ Đường:

-Xin cậu Đường thứ lỗi cho. Con gái tôi được nuông chiều từ nhỏ nên không lớn nổi, nói năng chẳng biết giữ gìn giữ miệng chút nào .

Cha cũng góp ý thêm:

-Chúng tôi mệt với nó vô cùng . Nhưng vì chỉ có 1 mụn con, nó nghịch như con trai vậy .

-Thôi, ba mẹ quảng cáo con bấy nhiêu đó đủ rồi - Tôi hét lên và quay sang anh chàng họ Đường - Anh hãy bịt tai lại đi, bằng không rồi anh sẽ phải nghe cả 1 trường thiên tiểu thuyết về con bé Dung này đây, mà như vậy có nghĩa là anh về cùng phe với ba mẹ tôi. Anh sẽ đừng hòng được làm bạn thân với tôi.

Anh chàng họ Đường cười, rồi ba mẹ tôi cũng cười, họ làm như lời nói của tôi vừa rồi là buồn cười khủng khiếp vậy .

Tôi giận lắm nhưng cũng không biết làm sao. Thay áo xong, bước ra thì đồ ăn đã chờ sẵn .

Anh chàng họ Đường là 1 con người khéo nịnh đầm, nên tôi cũng nguôi ngoai.

Hôm ấy tôi có 1 bữa cơm khá ngon. Sau bữa cơm, trong cái không khí hài hoà, mẹ bước đến bên đàn dương cầm, người bắt đầu bằng 1 "Dạ Khúc". Và tôi, tôi cũng không thể tránh né, tôi mở đàn ra với 1 tấu khúc dành riêng cho Violon. Bản nhạc vừa dứt là tiếng vỗ tay nổi lên.

Tôi không thể không tiếp tục . Lần này tôi đàn bản "Những

ngày phiêu bạt". Hôm ấy tôi đã đàn hay hơn nhờ mấy thủ pháp kỹ thuật mà "người đàn ông lạ" đã truyền thụ . Tôi đã đàn 1 cách say sưa khi nghĩ đến cái ánh mắt buồn buồn của người đàn ông ấy . 1 con người phiêu bạt tuyệt vọng, có nỗi buồn thầm kín khôn nguôi...

Bản nhạc dứt . Anh chàng họ Đường vỗ tay lớn nhất . Còn mẹ thì chỉ ngồi trở mắt nhìn tôi, 1 lúc, người nói:

-Ồ! Mẹ không ngờ . Không ngờ con lại đàn tiến bộ nhanh thế ?

-Mẹ biết tại sao không? - Tôi đặc ý đặt đàn xuống nói - Bởi vì con vừa được 1 danh sư truyền đạt 1 món nghề cho con!

Nói tới đó, đột nhiên tôi nhớ đến lời dặn của người đàn ông lạ .

Tôi giật mình, suýt tí đã tiết lộ bí mật . Nhưng thật may, bấy giờ chàng họ Đường quay qua nói gì đấy với mẹ cha, nên chẳng ai thêm chú ý đến tôi. Có điều, tôi cũng phát hiện thấy cái ánh mắt của mẹ, nhìn tôi có điều suy nghĩ . Người lúc đó như chìm đắm trong 1 thế giới khác, đôi mắt thất thần như nhìn vào quá khứ xa xăm...

Chàng họ Đường ở lại chơi đến 8 giờ tối mới từ giã ra về .

Tôi cũng mệt mỏi lên giường ngủ sớm .

Hôm ấy tôi đã ngủ thật ngon, mãi đến 9 giờ sáng hôm sau mới dậy . May là hôm ấy không có tiết học sáng, nên không ảnh hưởng gì .

1 ngày mới bắt đầu . Nắng lấp loá nhảy múa trên mấy tàn cây trước nhà . Tiếng con chim sâu đâu đó rích rích 1 âm thanh

vui tai. Tôi bỗng nhớ đến khuôn mặt kỳ lạ của mẹ hôm qua sau khi tôi chơi xong bản "Những ngày phiêu bạt" với tất cả cố gắng trình diễn những ngón đàn mà tôi vừa được học từ người đàn ông xa lạ .

CHƯƠNG: 7

Bắt đầu từ hôm đó, anh chàng họ Đường là khách thường xuyên của gia đình tôi. Cứ cách 1 hai hôm, là anh ta lại ghé qua, lúc thì dùng chung 1 bữa cơm, lúc thì chỉ ngồi tán gẫu .

Cha có vẻ ưa thích Đường Thanh Cao. Còn mẹ, mẹ cũng có vẻ quý hẳn ta.

Còn phần tôi? Tôi không phân tích được tình cảm của mình, lúc đầu thì hơi ghét, nhưng tiếp xúc đôi lần thì cái bản chất vui vẻ của Cao khiến tôi không làm sao ghét anh ta được . Có điều tôi cũng đã tự cảnh giác chính mình . Đừng bao giờ để hắn đưa vào chiếc bẫy đã giương sẵn . Chính vì cảnh giác như vậy, mà mỗi khi đến hè sang, tôi cũng chưa hề cùng Đường Thanh Cao đi chơi riêng rẽ, mỗi lần anh chàng rủ đi phố hay đi xa, tôi đều tìm đủ mọi lý lẽ để từ chối . Lúc thì bận học, lúc thì không khoẻ, hay bận chuyện này nọ .

Chỉ có những buổi hội ngộ với "người đàn ông xa lạ" là vẫn đều đặn .

Gần như tuần nào chúng tôi cũng gặp nhau. Bây giờ thì không chỉ hạn chế ở Thảo Cầm Viên, mà tôi còn theo ông ta đến cả những danh lam thắng cảnh như hồ Bích Đàm, thác Ô Lai, sông Ngân Hà .

Hôm ấy chúng tôi lại hẹn nhau ở hồ Bích Đàm .

Trời mùa hè, nắng chói chang. Người người đều kéo nhau đến những nơi nghỉ mát . Tôi và "người đàn ông lạ" ghé vào 1 chiếc quán kiểu nhà tranh ở ven đường . Chúng tôi uống trà và nước ngọt giải khát .

Không hiểu có chuyện gì, mà lúc gần đây tôi thấy ông ta gầy sút hẳn . 1 sự hoài cảm ? 1 tâm sự buồn ? 1 khó khăn về kinh tế ư?

Tôi đặt tay lên bàn tay ông ta nói:

-Hình như bác không được vui? Sao vậy ?

Người đàn ông lạ cười, nhưng nụ cười không tươi lắm:

-Đâu có, tôi vẫn bình thường .

Chúng tôi cùng yên lặng, chợt ông ta lại hỏi:

-Sao, lúc này cậu Đường có thường xuyên ghé không?

-Dạ - tôi đáp và liếc nhanh ông ta. Ở đây mắt kia như có cái gì quan tâm - Anh ấy có đến, mà đến 1 cách chăm chỉ nữa là khác .

Ông ta chăm chú nhìn tôi, rồi chợt hỏi:

-Tại sao cô không yêu cậu ấy ?

-Tại sao phải bắt buộc yêu chứ ?

-Không phải là bắt buộc, nhưng tôi thấy cậu ấy có học, nhân cách cũng đang hoàng . 1 người bạn trai như vậy cũng đủ tiêu chuẩn đấy .

-Nhưng với cháu thì chưa hội đủ điều kiện ắt có và đủ . Bác

thấy đúng không?

Tôi hỏi . Ông ta nhìn tôi yên lặng . Để xoá đi cái không khí căng thẳng, tôi đứng dậy nói:

-Bác có thích chèo thuyền không? Mình đi chèo thuyền đi!

Ông ta không đáp, chỉ yên lặng đứng theo.

Chúng tôi mượn 1 chiếc thuyền con. Ông ta ngồi sau chèo, còn tôi thì ngồi ở mũi thuyền giỡn nước .

Mặt hồ đầy thuyền con. Bầu trời trong xanh không 1 dợn mây. Cái nắng khá gay gắt . Chỉ chèo có 1 lúc mà tôi thấy mồ hôi đã đầm ướt cả vai áo ông ta. Tôi đề nghị cho thuyền vào sát bờ . Cạnh 1 thân cây dương liễu ngả mình ra hồ . Ở đây có chút bóng mát .

Tôi vốc nước lên rửa mặt, người đàn ông lạ chợt lên tiếng:

-Bội Dung ạ! Có lẽ không còn bao lâu nữa tôi sẽ đi xa.

Lời của ông làm tôi giật mình .

Tôi ngược mắt nhìn lên:

-Đi à ? Bác định đi đâu vậy ?

Ông ta hướng mắt ra ngoài hồ, như để tránh cái nhìn của tôi.

-Chưa biết nhưng có lẽ là 1 nơi thật xa, xa nơi này dữ lắm .

Tôi thấy trái tim như đập mạnh, có 1 chút thất vọng len len trôi dậy trong lòng . Tôi nắm chặt mạn thuyền:

-Bao giờ bác đi?

-Tôi cũng chưa quyết định, sớm thì có lẽ 1, 2 tuần, còn trễ có lẽ trên 1 tháng .

Ông ta nói mà ánh mắt xa vời .

Tôi chợt thấy tức giận, cái giao tình giữa tôi với ông ta diễn tiến ít ra cũng hơn 2 tháng, vậy mà khi quyết định bỏ đi, ông ta chỉ quyết định 1 mình, không hội ý tôi trước, như vậy là quá coi thường, tôi sa sầm nét mặt . Chợt thấy người đàn ông lạ này thật quá kỳ cục, phải nói là kỳ cục . Vì nghĩ lại, tôi thấy cái chuyện giao du giữa tôi với ông ta nó lạ lùng thế nào đấy . Tôi sẵn sàng đi chơi không 1 điều kiện với ông ta trong khi lại hoàn toàn mù tịt về lai lịch ông, ngoài 1 vài hiểu biết nhờ câu chuyện mà ông ta kể về mình .

Không dẫn được lòng, tôi hỏi:

-Bác đã biết sớm muộn gì rồi cũng bỏ đi, vậy sao bác còn quấy con làm chi?

Người đàn ông lạ có vẻ ngạc nhiên:

-Cô nói thế là thế nào chứ ?

-Con muốn nói là, cái đêm mà bác xuất hiện trước cửa sổ nhà con là bác đã làm cho cái cuộc sống phẳng lặng từ trước đến nay của con bị xáo trộn, nổi sóng ... vậy mà bác lại còn bày cái chuyện hẹn hò, gặp gỡ, bác gây tình cảm trong lòng con rồi bây giờ bác định bỏ đi, có phải là bác độc ác lắm không?

Khuôn mặt người đàn ông tái hân, thật lâu sau, ông mới nói:

-Đúng rồi, cô nói đúng . Tôi thật sai lầm, Bội Dung xin hãy tha thứ cho tôi, hãy hiểu là tôi đã tìm đến với cô, vì tôi thương cô như thương con gái của mình . Tại cô giống nó

quá, làm tôi bị ảo tưởng, nhiều lúc cùng Dung đi dạo, tôi tưởng như mình đang dẫn con đi. Dạy cô đàn, tôi tưởng như mình đang dạy con gái mình đàn . Tôi đã quên là ... Bội Dung không hề xem tôi là cha. Vâng, tôi đã lầm . Đúng ra tôi không nên quấy rầy Bội Dung như vậy .

Giọng nói của ông ngập đầy đau khổ, khiến tôi không thể không xúc động, tôi nhích tới gần ông, nắm lấy bàn tay đang đầm ướt mồ hôi nói:

-Thôi được rồi . Bây giờ bác cứ coi con là con gái bác đi. Nhưng với 1 điều kiện, đấy là bác hãy ở lại, đừng đi đâu nữa, được chứ .

Người đàn ông lạ ngẩng lên, 1 nụ cười khô héo hiện trên môi. Rồi ông ta run run đặt tay lên đầu tôi, vuốt lấy mái tóc tôi. Ông chậm rãi nói:

-Cảm ơn Bội Dung, Bội Dung đã làm tôi cảm động . Nhưng mà không được . Tôi phải đi. Bội Dung biết đấy, có nhiều thứ trên đời này ta không thể chủ động, không thể lèo lái được như ý, Dung ạ!

Tôi ngồi yên, lần đầu tiên tôi công nhận cái phức tạp của cuộc đời sao rắc rối thế ? Tôi còn buồn phiền, thì ông ta lại nhìn tôi cười, nụ cười như khuyến khích .

-Ồ, sao lại ử dột vậy ? Có gì đâu lại quan trọng thế . Kỷ niệm giữa chúng ta vẫn đẹp cơ mà! Bội Dung phải vui lên, vui lên đi chứ ? Tôi chỉ thích thấy Bội Dung cười thôi!

Tôi cố nở nụ cười gượng . Tôi biết ông ta cũng cảm nhận được điều đó, vì ánh mắt của ông vừa xúc động vừa bi thương. Chợt nhiên tôi muốn khóc, và những giọt nước mắt

làm nhoe đi cảnh trước mặt, tôi cố dần xuống mà không được .

Người đàn ông lạ nắm lấy tay tôi, run giọng nói:

-Không nên buồn con ạ! Trong cuộc đời này rồi cũng có lúc con sẽ đối diện với hoàn cảnh thế đó . Chuyện sinh ly tử biệt ai cũng sẽ có, nhưng hiện giờ thì con cần phải vui. Bởi vì con hiện có 1 gia đình hạnh phúc, có 1 tương lai sáng lạn đang chờ đón . Có biết bao người ganh tị với cái hiện có của con. Có lý gì mà con phải khóc ? Ta thì khác, ta đã quen với kiếp sống lang thang rồi . Đi đó đi đây mãi ta cũng không thích dừng chân ở đâu lâu... Có điều bây giờ ta cũng mãn nguyện vì ta đã tìm thấy những gì đã mất .

-Bác đã tìm thấy vợ con bác rồi ư? - Tôi hỏi - À, tôi hiểu rồi . Vì đã tìm lại được, nên bác phải về với gia đình . Thôi như vậy cũng được, tôi cũng mong là bác có hạnh phúc .

Tôi nói, nhưng người đàn ông lạ lắc đầu:

-Không phải như vậy, mà là vì bây giờ tôi đã bỏ cuộc . Bản thân mình đã không tạo dựng được hạnh phúc cho người khác, nhất là những người mà mình hằng yêu quý, thì sao lại phá vỡ những gì người ta có sẵn chứ ? Vì vậy, lần này tôi sẽ đi thật xa, xa lắm . Tôi muốn mọi người không ai nghĩ đến tôi nữa, giống như tôi đã chết vậy .

Rồi ông ta ngược mắt nhìn lên trời . Trong cái ánh mắt buồn kia có cái gì long lanh vì xúc động . Tôi bị cái thần sắc của ông lúc đó thu hút . Tôi ngẩn ra nhìn và không biết nói gì . 1 lời an ủi ư? Bằng thừa! Chúng tôi cứ thế ngồi yên lặng cho đến 1 lúc thật lâu. Nắng đã dịu hẳn, ông ta chợt nói:

-Thôi chiều rồi, mình về đi!

Và ông ta đẩy thuyền ra chèo hướng về bến cũ . Chúng tôi trả lại thuyền lên bờ, mới có 4 giờ chiều . Chúng tôi thả dọc theo bờ hồ ra bến xe. Lòng tôi nặng trĩu chứ không còn hồ hởi như lúc đi.

Chợt nhiên tôi nói với ông ta:

-Bác đi rồi, chắc con buồn lắm!

-Tại sao vậy ?

-Bác có biết là sự xuất hiện của bác đã mang đến cho con biết bao điều mới mẻ, thích thú! Bác đã giúp con học được rất nhiều thứ ... Vì vậy, thú thật con rất yêu bác, con quý bác vô cùng ... Con chẳng muốn bác bỏ đi chút nào cả . Con yêu bác như cha con.

"Người đàn ông lạ" nhìn tôi cười xúc động, ông không nói gì hết . Đi thêm 1 khoảng, ông chợt nói:

-Cái anh chàng Đường Thanh Cao thấy cũng dễ thương đấy, lại có tài nữa, cháu nên xử sự tốt 1 chút với anh ta...

Đã đến bến xe, xe đã gần đủ người, sắp sửa chạy . Như thường lệ, ông ta chỉ để 1 mình tôi lên xe, ngồi trên xe nhìn xuống khung cửa, tôi thấy ông ta đứng đấy, yên lặng nhìn lên. Cái ánh mắt triu mến 1 cách cảm động . Hình như có cả những giọt lệ long lanh trên đấy .

Hôm ấy tôi thấy ông như già hẳn đi.

Về đến nhà bấm chuông, người ra mở cửa lại là anh chàng

Đường Thanh Cao.

Anh ta chống tay ngang cửa, nhìn tôi cười, nhưng lại không để tôi vào nhà:

-Tiểu thư đi chơi đâu mãi đến giờ này mới về vậy ?

Tôi ghét nhất là ai ngang hàng mà ham làm kẻ cả với tôi, tôi không đáp, đẩy mạnh anh ta 1 cái . Thanh Cao mất thăng bằng loạng choạng lùi ra sau. Thừa dịp đó, tôi chui vào . Không ngờ cha mẹ tôi đang ngồi sẵn trên salon, nhìn ra đã thấy hết .

Cha châu mày nói:

-Trời ơi, cái con nhỏ này, lúc nào hành động cũng giống như con nít, con có biết là năm nay con bao nhiêu tuổi rồi không?

Tôi trả lời nhanh:

-18 tuổi .

Rồi lùi mau về phía phòng riêng của mình, tôi nghe cha thở dài nói với mẹ:

-Lúc nào nó cũng cho là mới 18 tuổi thôi.

Đến cửa phòng riêng . Tôi mới nhớ sự ra anh chàng Đường Thanh Cao. Tội nghiệp, có lẽ anh ta đã đến đây từ sớm . Nhưng mà sau 1 ngày phơi nắng, người tôi đã nóng ran, lại mệt mỏi . Tôi đành không thể tiếp khách được . Mà có khi nào tôi tiếp khách lâu đâu.

Cha thường bảo tôi là "con lật đật", còn mẹ thì bảo là tôi không dám ngồi lâu vì móng có gai. Nhưng có thể nào thì cũng nên lịch sự 1 chút, tôi nghĩ . Nên tôi quay lại, cố nở 1 nụ

cười thật tươi với Thanh Cao, rồi nói:

-Chào anh, nhưng hôm nay đi chơi hơi nặng nề quá, phải nằm nghỉ 1 chút mới được . Xin chào!

Rồi tôi bước nhanh vào phòng khép cửa lại, để mặc anh chàng ngẩn ngơ bên ngoài

CHƯƠNG: 8

Mùa hè trôi qua, mùa thu đến! Mặt trời sau những ngày hạ động cật lực đã bắt đầu thấm mệt muốn nghỉ ngơi, nên tiết trời trở nên mát mẻ .

Người bắt đầu khoác thêm áo . Kẻ giàu thì có thêm áo lông, áo len, còn người nghèo thì cũng có thêm 1 chiếc áo gió . Tôi và "người đàn ông lạ" vẫn gặp nhau thường xuyên. Tình cảm cũng khăng khít hơn ngày cũ rất nhiều . Chúng tôi trở nên thân tình . Ông ta là người rất thích cảnh trí vắng vẻ, nên thường đưa tôi đến những vùng đồi cao rộng ở ngoại ô. Ông hay kể cho tôi nghe tiểu sử của Chopin, Beethoven, lại còn chỉ cho tôi cách ngắm sao trời để chọn phương hướng, nói về những phong tục tập quán kỳ lạ của các dân tộc ít người ở phương Bắc, hay những bất ngờ lý thú trên đường mà ông ta đã gặp phải khi phiêu bạt khi xưa.

Có 1 chuyện là sau lần đi chơi ở hồ Bích Đàm, ông ta lại không nhắc đến chuyện đi xa nữa .

Ở gần bên ông, tôi thấy từng phút từng giây như ngập đầy niềm vui. Tôi thường vui miệng gọi ông ta là "Bố già". Bởi vì ông ta cứ lúc nào cũng coi tôi như là con. Ông thường gọi tôi là "Đứa con gái nhỏ nhắn của cha", ông bảo tôi là hoá thân của đứa con gái mà ông đã thất lạc . Không hiểu sao tôi không phản đối cái danh xưng đó, mà nhiều lúc lại còn thấy

thích là khác .

Ông ta cũng có 1 giọng hát ấm âm thổ . Nhiều khi ngồi cạnh, nghe ông ta hát những bản nhạc lừng danh thế giới mà mê người . Tiếng hát thật truyền cảm - 1 con người đa tài như vậy, mà trớ trêu thay đời lại quá long đong!

Hôm ấy, chúng tôi đến Bích Sơn chơi, vì không phải là chủ nhật, nên ở đây rất vắng khách . Chúng tôi đã chọn 1 chỗ gần suối nước . Ngồi trên tảng đá cao. Ông nhìn tôi, rồi nói:

-Để ta hát cho con nghe 1 bản nhạc này nghe.

Những bản nhạc mà "người đàn ông lạ" hát thường là những bản nhạc hay, nên tôi không phải lựa chọn . Và không đợi ý kiến tôi, người bắt đầu hát . Bài hát khá lạ, tôi chưa hề nghe qua bao giờ . Nó có âm điệu trầm bổng như mây bay, như nước chảy . Lúc đầu nhẹ như những cơn gió lay động rồi sau đó cuốn hút, quay cuồng với vũ như rã rời . Lời hát không phải bằng tiếng mẹ đẻ nên tôi nghe không hiểu hết ý, nhưng phải nói, đây là 1 bản nhạc rất hay.

Tôi hỏi:

-Bản nhạc gì vậy ? Của nước nào hở bác ?

-1 bản tình ca của Ý - Ông ta đáp mà mắt long lanh . Có cái gì say đắm làm khuôn mặt ông như rạng rỡ - Bội Dung có biết không? Đã lâu lắm rồi, tôi thường hát bản nhạc này . Tôi hay hát mỗi khi buồn . Bởi vì đó là cái bản mà người vợ cũ của tôi rất thích nghe. Lần nào tôi hát, cô ấy cũng ngồi bên cạnh và tôi phải hát đi hát lại 2, 3 lần . Cho đến lúc có con nhỏ ... Trong những đêm đông. Mỗi khi tôi về muộn . Cô ấy ngồi bên cạnh lò sưởi chò, thường thì không vui. Thế là tôi trỗi

giọng hát này lên. Mọi thứ đều được hàn gắn ngay sau đấy .
 Cô ấy sẽ đến cạnh bên tôi, tựa đầu lên vai tôi. Còn con gái tôi
 thì nằm yên trong nôi, nó đã có khiêu về nhạc ngay từ nhỏ ...

Rồi ông quay sang nhìn tôi xúc động:

-Đấy Dung thấy đấy, con người khi tuổi đã xế chiều thì bao
 giờ cũng khao khát 1 mái ấm gia đình hạnh phúc .

Tôi không để ý lắm đến chuyện đó, tôi chỉ nghĩ đến bài hát,
 nên nói với ông ta:

-Bài hát âm điệu nghe thì hay thật, nhưng bằng tiếng nước
 ngoài nên con không rõ lời .

-Vậy thì để tôi dịch nó sang tiếng Hoa - Ông ta nói với nụ
 cười buồn - Thật ra thì lời tiếng Hoa này cũng không phải của
 tôi mà phần lớn vợ tôi đã đặt . Cô ấy là người có khiêu về văn
 chương hơn tôi. Để tôi hát thử cho cô nghe nhé .

Trước khi hát, ông ta đã đọc lời cho tôi chép . Đó là 1 bài hát
 tràn ý thơ:

Nụ xuân vừa hé nụ

Muôn hoa tươi sắc màu

Nước bên khe ngừng chảy ...

Lắng nghe chim rừng ca

Xuân đến bên dòng sông buổi sớm

Én liệng bên cành liễu rũ thưa

Đừng quên nhé em!

Cuộc đời là hạnh phúc

Đừng quên nhé anh!

Cuộc tình của đôi ta

Cả cuộc đời này

Nguyện cùng nhau mãi mãi

Mọi thứ rồi sẽ qua đi

Tình vẫn không tàn

...

Sau khi đọc xong, ông ta bắt đầu hát lại, lần này bằng tiếng Hoa. Tôi ngồi yên lắng nghe mà thấy hồn như bay bổng . Ông ta đã hát dứt bản nhạc lúc nào không hay.

Thấy tôi yêu bản nhạc . Ông hát lại lần nữa .

Và lần này không dẫn được lòng, tôi nài nỉ:

-Bác hãy dạy cho cháu hát đi.

Ông ta lắc đầu:

-Không được, dạy rồi con mà thích cứ ca nhai nhai, phiền lắm .

Tôi làm mặt giận, đứng dậy:

-Nếu vậy con về .

Ông ta suy nghĩ rồi nói:

-Thôi được, với 1 điều kiện là khi biết rồi, con không được hát

cho mọi người nghe nhất là cha mẹ con, chịu không?

-Tại sao vậy ?

-Vì nếu họ biết, họ sẽ biết cả chuyện con gặp ta, và như vậy phiền lắm . Và như vậy cũng có nghĩa là con đã phạm vào điều hứa hôm trước với ta nữa . Đồng ý chứ ?

-Vâng, con hứa .

-Vậy thì được, và đây cũng là bài hát cuối cùng ta dạy cho con đó nhé .

-Tại sao lại cuối cùng ?

-Bởi vì ta sắp rời khỏi đây rồi - Ông ta ngưng lại 1 chút rồi tiếp - Từ rày về sau không biết ta còn gặp lại nhau không.

-Ồ đừng! - Tôi chụp lấy tay ông ta lắc mạnh - Bác đừng có đi, bác đã từng bảo là ở đây có con là bác đã vui lắm ư? Bác đi mà không quyến luyến, không nhớ con sao hả bác ?

-Nhớ, nhớ quá đi chứ - Ông ta nói, khuôn mặt dàu dàu - Nhưng mà ta phải đi thôi, con phải biết là ta đi mà rất đau lòng . Đây là 1 chuyện bất đắc dĩ, con ạ .

Rồi ông vỗ nhẹ lên bàn tay tôi, khuyến khích:

-Bao giờ ta đi rồi, con nhớ phải sống 1 cách thoải mái, phải vâng lời cha mẹ . Con cần phải ý thức được là mình đã có 1 mái nhà quá là hạnh phúc . Hãy nâng nui và quý trọng nó . Không ai cũng có được 1 mái ấm chan hoà như con.

Tôi không dần được nước mắt, nói:

-Bác đi đâu, bác cho con biết đi, có xa lắm không? Có đi khỏi

cái xưa Đài Loan này không?

Ông ta gật gù:

-Có lẽ xa xứ con ạ . Chắc có lẽ là đi khỏi cái đất nước thân yêu này .

-Nhưng bác định đi đâu bác phải biết chứ ? Hãy cho con biết đi. Nếu không đến thăm bác được thì con sẽ viết thư thăm hỏi bác .

Nhưng ông ta chỉ cười và không nói gì cả .

Tôi hỏi tiếp:

-Thế bác định bao giờ mới đi ?

-Cũng sắp rồi . Có lẽ tuần sau hoặc tuần sau nữa .

-Con muốn được đưa bác đi.

Tôi nói mà lòng đau thắt, phải cố gắng lắm mới không để nước mắt tràn ra tiếp . Từ xưa đến giờ tôi nổi tiếng là đứa con gái cứng cỏi, vậy mà không hiểu sao hôm nay nước mắt cứ chực trào ra.

Tôi siết mạnh bàn tay "ngươi đàn ông lạ" ghen ngào nói:

-Phải cho con biết ngày bác ra đi, để con được đưa tiễn .

Bất chợt ông ta vòng tay qua ghì đầu tôi vào ngực, tôi nghe giọng nói của ông ta cũng tắc nghẹn:

-Con ngoan của ta, con đừng khóc, con gái mà khóc nhè người ta cười chết .

Nhưng mà, cái tiếng "con ngoan của ta" của ông ấy, đã làm

nước mắt tôi tràn ra. Tôi khóc oà thành tiếng . Tôi cũng không ngờ tình cảm của mình dành cho ông ấy lại mạnh mẽ như vậy, có 1 cái gì thiêng liêng bí ẩn buộc chặt lấy tim tôi, làm tôi vừa kính trọng vừa lưu luyến . Nghe tin ông ta sắp đi xa, tôi có cảm giác như sắp bị mất đi 1 cái gì quý hiếm . Tôi thấy lòng quặn đau và như 1 đứa trẻ thơ đang dỗi hờn, tôi ghì lấy ông lắc mạnh:

-Không! Không! Con không đồng ý cho bác đi đâu hết . Bác hãy ở lại đây với con.

-Đừng khóc, Bội Dung con! - Ông ta nói - Con hãy yên chí nếu còn cơ hội ta sẽ trở lại đây thăm con. À mà ta có đi ngay bây giờ đâu? Chúa nhật tuần sau ta còn gặp con 1 lần cuối cùng ở Sở Thú kia mà ?

Nhưng tôi lắc đầu nói:

-Không! Con không chịu! Nếu bác thật sự mà bỏ con ra đi, thì bác đúng là 1 người không có lương tâm.

Ông ta nghe vậy thở dài nói:

-Biết làm sao bây giờ ? Thôi để chúa nhật tuần sau rồi sẽ quyết định .

Suốt hôm ấy, cùng đi chơi với "người đàn ông lạ" mà tôi không còn cái cảm giác vui vẻ như mọi khi. Không phải chỉ có 1 mình tôi mà chính ông ta cũng vậy . Hai người đi bên nhau mà yên lặng nhiều hơn là nói . Đến lúc chia tay, như mọi lần, ông ta cũng đưa tôi ra đến xe buýt, nhưng khi tôi bước lên xe, tôi lại có cảm giác như ông ta đã xa tôi thật rồi . Cái ánh mắt của ông ấy nhìn tôi qua kính xe như phủ bởi 1 lớp mù sương, người ông như già hẳn đi. Những vết nhăn

trên trán và đôi má như hóp lại . Ông khoát khoát tay, tôi vẫy tay chào lại, khi xe lăn bánh 1 khoảng xa, tôi quay đầu lại, vẫn thấy ông còn đứng đó, cái vóc dáng cô độc giữa vệ đường vắng, đầy những chiếc lá vàng rụng rơi. Chợt nhiên lòng tôi nhói đau. Tôi có 1 linh cảm . Tôi sẽ vĩnh viễn không còn gặp ông ta nữa!

CHƯƠNG: 9

Ngày tháng trôi qua 1 cách chậm chạp . Cái ngày chúa nhật để gặp "người đàn ông lạ" lần cuối cùng sao mà lâu đến quá! Tôi như đếm từng ngày và thật khó khăn ngày thứ bảy mới đến .

Tối đêm thứ bảy anh chàng Đường Thanh Cao cũng có đến nhà . Anh ta đến thật sớm định rủ tôi đi khiêu vũ, nhưng tôi lại viện lý do từ chối, tôi bảo là hơi mệt, thế là Cao ngồi lại trong nhà chơi với tôi và mẹ cha.

Chúng tôi ngồi trong phòng khách nói đủ thứ chuyện . Cha thảo luận chuyện thời sự, chuyện xã hội với Cao, tôi thì chỉ ngồi đấy không việc gì hơn là ngắm anh chàng . Cao cũng khá đẹp trai đấy chứ . Nhưng trong đôi mắt của anh chàng hôm nay tôi lại thấy hình như có 1 chút gì muộn phiền . Ồ, đó cũng là chuyện tự nhiên thôi. Chắc hẳn đây là chuyện tình cảm . Ngay chính như tôi đây, 1 đứa con nít mới lớn, mà bây giờ cũng đã biết buồn . Chợt nhiên tôi cảm thấy thương hại cho anh chàng . Và để an ủi, tôi lấy hộp đàn ra, nâng chiếc đàn Violon lên vai.

Tôi nói:

-Có mặt đông đủ ở đây, để tôi hát cho mọi người nghe 1 bản nhạc rất hay, mà gần đây tôi mới học được .

Thế là tôi bắt đầu kéo đàn . Sau những nốt nhạc dạo, tôi bắt đầu hát:

Nụ xuân vừa hé nụ

Muôn hoa tươi sắc màu

Nước bên khe ngừng chảy ...

Lắng nghe chim rừng ca

Xuân đến bên dòng sông buổi sớm

Én liệng bên cành liễu rũ thưa

Đừng quên nhé em!

Cuộc đời là hạnh phúc

Đừng quên nhé anh!

Cuộc tình của đôi ta

Cả cuộc đời này

Nguyện cùng nhau mãi mãi

Mọi thứ rồi sẽ qua đi

Tình vẫn không tàn

...

Trong lúc hát, vì nhớ đến chuyện sắp phải xa "người đàn ông lạ" nên tôi đặt hết cả tâm hồn vào tiếng hát . Tôi không nhìn ai cả, chỉ biết có bài hát thôi, khi bản nhạc dứt thì thật bất ngờ chỉ có tiếng vỗ tay lác lóc của Đường Thanh Cao.

Tôi ngạc nhiên quay lại:

-Bài hát không hay ư?

Nhưng rồi tôi giật mình khi nhìn mẹ . Mẹ vẫn ngồi trên salon nhưng mặt tái hẳn, đôi mắt mở trừng ra nhìn tôi, bàn tay cầm ly trà run rẩy làm nước sánh cả ra ngoài . Mặt mẹ không có 1 chút máu . Người như biến thành pho tượng đá . Tôi sợ quá chạy đến:

-Mẹ! Mẹ! Mẹ làm sao thế ?

Cha hình như cũng cảm nhận ra cái vẻ khác thường . Người quay qua chụp lấy vai mẹ hỏi:

-Tâm Như, em làm sao vậy ?

Mẹ quay sang nhìn cha, khuôn mặt vẫn chưa hết vẻ thất thần, người chỉ nói:

-Không sao cả anh ạ . Em chỉ cảm thấy hơi chóng mặt 1 chút .

Đường Thanh Cao nhiệt tình đứng dậy:

-Vậ để cháu đi mời bác sĩ cho bác nhé ?

Và anh chàng xông nhanh ra ngoài cửa ngay. Còn lại cha mẹ và tôi trong phòng, cha nói:

-Tâm Như, vậy em đi nằm nghỉ nhé!

Rồi tôi và cha dìu mẹ vào phòng ngủ, để mẹ nằm lên giường . Cha có vẻ lo, người thương mẹ như vậy đó, cứ chạy tới chạy lui, hỏi mẹ cần gì ? Muốn gì ? Nhưng mẹ chỉ lắc đầu nói:

-Anh yên tâm, em không sao đâu.

Cha vẫn không yên tâm, đưa tay sờ trán mẹ, thấy không sốt mới có vẻ an lòng .

Người an ủi:

-Vậy thì em hãy nhắm mắt lại, thở đều, đừng nghĩ ngợi gì cả .
Anh lấy khăn nóng cho em lau mặt nhé .

Và người bổ sung thêm:

-Thôi hãy dẹp bớt chuyện viết lách của em đi. Chúng mình nào có còn trẻ nữa đâu mà làm việc với tốc độ bình thường ?
Gia cảnh chúng ta hiện nay cũng đã hơn 1 số người ...

Mẹ có vẻ cảm động trước sự chăm sóc của cha:

-Anh biết đấy, em viết lách nào có phải vì kinh tế đâu. Đó là ý thích .

1 lúc sau bác sĩ đến . Sau khi xem mạch, người cho biết bệnh mẹ cũng không có gì quan trọng, chỉ có hơi yếu tim, cần phải tịnh dưỡng, nghỉ ngơi 1 thời gian. Sau khi kê toa, bác sĩ ra về, anh chàng Đường Thanh Cao thấy nhà có việc, cũng xin phép rút lui.

Mẹ nói với cha:

-Em muốn được nghỉ 1 mình . Anh ra ngoài phòng khách 1 chút đi. Để 1 mình Bội Dung ở đây với em được rồi .

Cha âu yếm hôn lên trán mẹ xong người đã bước ra khỏi phòng, đến khi cha đi rồi, mẹ mới nắm lấy tay tôi, bàn tay của người lạnh buốt, người nhìn tôi với ánh mắt mờ lệ, hỏi:

-Bội Dung! Con hãy nói cho mẹ biết đi. Cái bài hát ban nãy con học được ở đâu vậy ? Ai đã dạy cho con?

Như các bạn biết, tôi là 1 con người nhạy bén, vì vậy thái độ của mẹ sau khi nghe bài hát của tôi, rồi những diễn biến tiếp theo sau đã khiến tôi ngỡ ngàng cảm được 1 điều gì đó . Bây giờ đứng trước đôi mắt mờ lệ của mẹ, tôi chợt liên tưởng đến 1 điều ... Đúng rồi! Câu chuyện của "người đàn ông lạ" chợt loé lên trong đầu, làm cho trái tim tôi nặng trĩu .

Tôi rùng mình hỏi:

-Mẹ, có phải là mẹ cũng biết cái bản nhạc này đúng không?

Mẹ không trả lời, mà hỏi tiếp:

-Con nói cho mẹ biết đi. Ai đã dạy cho con bài hát đó chứ ?

-1 người đàn ông lạ, mẹ ạ - Tôi nói mà nhìn thẳng vào khuôn mặt xanh xao của mẹ - Có lẽ ông ta là 1 nhạc sĩ, ông ta kéo đàn violon rất hay, nhưng lại sống lang thang. Con thấy ông ta thật tội . Thân xác gầy mòn tiêu tụy, nhưng có 1 tâm hồn rất đẹp, cuộc sống lại rất buồn .

Tôi nói mà thấy khuôn mặt của mẹ tôi càng lúc càng tái xanh.

Tôi tiếp:

-Ông ta khoảng hơn 40 tuổi, và nói với con là đã đi phiêu bạt như thế suốt 18 năm rồi, chỉ để tìm lại 1 người vợ và 1 đứa con gái .

Mẹ tôi bỗng oà lên khóc, người ngồi bật dậy, nắm lấy tay tôi nói:

-Ông ta hiện nay ở đâu? Con biết không? Con hãy đưa mẹ đi gặp ông ta ngay đi!

Tôi lắc đầu:

-Ngay cả cái tên ông ấy là gì con còn không biết thì làm sao con biết được địa chỉ ông ta chứ ?

Tôi nói và cố vùng khỏi tay mẹ .

Vậy là quá rõ ràng . Hành vi của mẹ đã minh chứng những gì mà tôi đã nghĩ . Nhưng mà sự thật lại tàn nhẫn như vậy sao? Không lẽ điều tôi nghĩ là đúng ? Không, không! Không thể như vậy được . Tôi sợ quá muốn bỏ chạy ra ngoài, nhưng mẹ đã nắm chặt gấu áo tôi, người nói như năn nỉ:

-Hãy cho mẹ biết đi, Bội Dung. Đừng nên giấu mẹ, cũng đừng bỏ đi đâu cả . Ông ấy đã nói hết cho con nghe rồi phải không? Con đã biết rõ hết sự thật về thân thế con rồi phải không?

-Không, thưa mẹ ...

Tôi đứng thẳng người, quay lại nhìn mẹ nói, tôi chẳng biết rõ thần sắc của tôi và mẹ lúc đó như thế nào . Vì nước mắt cũng đã làm nhoà đi mắt tôi.

Tôi tiếp:

-Ông ấy chẳng hề cho con biết 1 tí gì về ông ta cả, cho mãi đến tối nay, nhìn thái độ của mẹ con mới biết về người ca ruột của mình . Mẹ nói đi! Có đúng ông ấy là cha ruột con không?

Mẹ tôi chỉ yên lặng gật đầu .

Tôi đưa tay lên ôm mặt khóc lớn . Trời ơi! Như vậy là thật rồi ... Sao lại có chuyện tàn nhẫn như vậy ? Không lẽ ... mà tại sao mãi đến bây giờ tôi mới biết ? Tôi đúng là 1 đứa ngu muội . Sao không nghĩ đến điều đó sớm hơn? Tôi nhớ đến cái dáng dấp tiêu tụy của cha ruột mà đau lòng . Trời ơi! Nếu sớm biết

chuyện này thì Tôi hét lớn:

-Tôi nghiệp thay cho cha tôi... Người đã phải sống cô đơn trong đau khổ suốt mười mấy năm trời ... Người đã sống trong nghèo khổ ... Mẹ ơi ... Tại sao mẹ lại bỏ cha như vậy ?

Mẹ ngược lên nhìn tôi. Chắc người cũNg rã rời ruột gan.

Người nói:

-Có 1 lúc mẹ đã quay về nơi ở cũ tìm cha con đó chứ, nhưng bấy giờ cha con không còn ở đấy nữa . Con phải biết, khi buồn cha con đáng bạc, mẹ đã bế con bỏ đi. Hôm ấy trời mưa, mà từ suốt cả 1 đêm mẹ lại không có 1 hạt com trong bụng ... Mẹ mệt rã rời ... Mẹ bế con đi mà ngất xỉu dọc đường ... May nhờ cha con hiện nay cứu giúp . Mẹ nằm bệnh suốt mấy tháng trời . Cha con bây giờ đã hết lòng chăm sóc mẹ cả con. Lúc đó, nếu không có người, không biết sau đấy mẹ con ta đã ra sao... Rồi, khi bình phục, mẹ định đi làm nhưng con còn nhỏ quá ... Và lại, cha ruột con bấy giờ đã đi biệt tích ... Mẹ ở vậy hơn 2 năm. Cảm động vì ân tình của cha nuôi con mới chọn lấy người . Bội Dung, con phải thông cảm cho mẹ . Mẹ biết làm sao hơn khi mẹ chỉ là 1 người đàn bà yếu đuối . Mẹ cũng không thể trở về nhà cha mẹ ruột vì trước đó ngoại con đã từ mẹ ... Và lại ... Cha con hiện nay đối xử quá tốt với mẹ con ta. Người đã thương con như con đẻ của người ...

Tôi yên lặng, mẹ lại kể tiếp:

-Sau đấy vì chiến tranh, mẹ cha di dân đến Đài Loan này ... Mẹ tưởng là chuyện cũ đã hoàn toàn chôn kín, không ngờ ...

Đó là sự thật ? 1 sự thật quá ư là tàn nhẫn . Đúng không? Người cha của tôi... Người cha ruột đã 1 lần gây lầm lỡ . Để

rồi bị mất hết mọi thứ . Mười mấy năm qua, hẳn người đã bị sự hối hận đau khổ dày dò . Tội nghiệp . Cha tôi đã cô độc và buồn khổ biết chừng nào! Tôi quay lại ôm chầm lấy mẹ . Và lần trong tiếng nấc, tôi đã kể lại cho mẹ nghe mọi thứ về cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa tôi và cha ruột cũng như những lần đi chơi đây đó .

Và sau đấy, tôi ngẩng lên nhìn mẹ cương quyết nói:

-Mẹ, hay là thế này, mẹ hãy để con trở về với cha ruột của mình . Vì mẹ có biết không. Cha con hiện nay đã hối hận, người rất khao khát được có 1 mái ấm gia đình . Con cũng rất quý người . Bây giờ biết rõ người là cha ruột, con càng kính yêu hơn. Mẹ!... Con biết hiện nay thì chắc hẳn là mẹ không còn quay về với cha ruột con. Vì mười mấy năm chung sống với cha hiện tại, mẹ đã xây dựng 1 tình cảm chặt chẽ rồi ... Nếu con bây giờ cũng ở lại đây thì như vậy là bất công với cha ruột con quá! Vậy thì ... mẹ hãy cho phép con được ra đi. Cho con trở về với cha ruột con! Con muốn mang lại cho cha ruột 1 bến đậu, 1 gia đình . Mẹ ơi... mẹ có biết không, nếu mẹ mà trông thấy cái dáng dấp phiền não của cha khi nhắc lại những mất mát của mình, hẳn mẹ sẽ đau xót lắm . Con biết, cha con đã sớm nhận ra con. Người biết cả tên con, biết cả hiện mẹ đang sống hạnh phúc trong gia đình này ... Nhưng người là 1 con người có trách nhiệm, người không muốn phá vỡ cái hạnh phúc đang có của chúng ta. Vì vậy, người nói người tự nguyện lặng lẽ bỏ đi... Mẹ thấy cha đáng thương biết chừng nào không? Mẹ! Mẹ hãy để cho con về với cha con nhé mẹ . Con muốn được sống với người!

Tôi nói mà tôi khóc, mẹ cũng khóc theo.

2 mẹ con khóc mãi đến khi cha nghe tiếng khóc đi vào .

Người thấy 2 mẹ con tôi ôm nhau mà khóc, rất đổi ngạc nhiên, người hỏi:

-Làm gì mà con khóc dữ vậy hử Bội Dung?

Tôi giật mình, lấp liếm:

-Dạ không có ... Con không muốn mẹ bệnh .

Cha đã cười xoa:

-Ồ tưởng gì! Rõ là trẻ con, bác sĩ đã bảo là bệnh mẹ con nhẹ thôi. Sớm muộn gì rồi cũng khoẻ mà, sao lại bi ai như vậy ?

Rồi người hôn lên trán tôi, hôn cả lên trán của mẹ, nói với mẹ:

-Tâm Như này, em cũng đại dột quá . Sao em lại khóc theo con? Bệnh em chẳng có gì nguy kịch cả . Đừng có nghe lời Bội Dung. Nó là con nít, nó không biết gì đâu. Ban nãy bác sĩ đã nói về bệnh trạng của em cho anh và Đường Thanh Cao nghe, thôi yên tâm đi!

Có lẽ cha tôi sợ tôi làm mẹ kinh động về bệnh trạng của người mà bệnh nặng thêm. Nên trấn an, tôi không cãi chính, vùng ra khỏi vòng tay của 2 người bỏ đi về phòng .

Về đến phòng, tôi khép cửa lại, rồi bước vội đến bên cửa sổ, kéo màn cửa lên.

Bên ngoài trời tối đen, ngọn đèn đường vàng vọt không đủ sáng .

Đêm thu thật lạnh . Dưới ngọn đèn đường không có bóng người . Đêm này cha đã không đến . Tôi ngẩn ra. Đêm không trăng sao. Đêm thật buồn, thật vắng .

Tôi quay lại và ngã vật lên giường, lặng lẽ khóc . Tại sao cuộc đời lại éo le thế ? Cuộc sống đâu chỉ có tiếng cười và niềm vui? Cuộc sống còn có những đau khổ bi kịch . Tôi khóc cho chính mình, cho mẹ và cho cả 2 người cha mà tôi đều yêu quý như nhau.

CHƯƠNG: 10

Tối hôm ấy, cả đêm tôi không ngủ được .

Hết khóc, tôi lại trần trọc trên giường . Mắt trừng trừng nhìn lên nóc mùng . Hàng trăm ý nghĩ từ đâu kéo đến .

Tất cả những thước phim về người cha ruột khổ như quay lại trong đầu tôi. Ngày mai rồi tôi sẽ gặp lại người trong Sở Thú . Tôi sẽ xưng hô với người thế nào để tránh cho người xúc động ? Ôi cha ơi! Bây giờ con mới biết người là cha ruột của con! Và với tâm trạng ngập đầy cảm xúc như thế . Mắt tôi không làm sao nhắm lại được .

Mãi đến lúc ánh sáng từ phương đông ló dạng, bình minh của 1 ngày chủ nhật chờ đợi đến, tôi vội vã nhảy xuống giường ngay. Rửa mặt chải đầu sơ sài, tôi đi ngay ra cửa . Nền đường còn ướt đầm sương đêm.

Đường sá thật vắng, và khi tôi đến trước Thảo Cầm Viên thì cổng còn chưa mở . Nhìn vào đồng hồ, còn cách hẹn giờ gặp những 3 tiếng . Lâu quá! Tôi chọn 1 chiếc ghế đá gần cổng ngồi chờ và sắp xếp những điều cần làm khi gặp lại người cha ruột . Tôi tự nghĩ có nên kể lể lại cho người nghe sự nhớ thương của mẹ không? Tôi phải trình bày thế nào để sau đây, tôi sẽ đưa người về nhà ... nhưng chắc chắn là người sẽ không đi đâu.

Vậy thì tôi sẽ đi theo người . Cha muốn đưa tôi đi đâu cũng được . Cuộc sống hẳn không thoải mái như những ngày qua. Nhưng chắc chắn là tôi sẽ giúp được cha tìm lại được hạnh phúc . Tôi sẽ cố làm sao để người lấy lại niềm tin yêu cuộc đời . Ít ra cuộc đời vẫn còn có ý nghĩa . Khi người vẫn còn 1 đứa con, biết đến người, thương cảm đến với người . Và tôi cứ thế ngồi chờ, thật lâu, cửa Thảo Cầm Viên mới mở .

Tôi tìm đến cái điểm hẹn cũ . Chiếc ghế đá cạnh cây Tùng Hương Ấn Độ . Ngồi đây với cội lòng nôn nóng . 9 giờ hơn mà sao người vẫn chưa đến ? Tôi đứng lên ngồi xuống không yên.

Có 1 ông phu quét đường, dừng chổi trước mặt tôi, người hỏi:

-Cô có phải là cô Trầm Bội Dung không?

Tôi giật mình đáp:

-Vâng, tôi là Trầm Bội Dung đây, còn ông là ai?

Ông ta không đáp mà nói:

-Có 1 người đàn ông nhờ tôi đưa cho cô bức thư này .

Và ông móc trong túi ra. Tôi ngạc nhiên đỡ lấy phong thư. Nét chữ rần rỏi quen thuộc . Tôi vội mở ngay ra xem.

Bội Dung con!

Hãy tha thứ cho cha về chuyện không thể chờ gặp con 1 lần cuối cùng, trước khi đi xa. Nhưng cha biết làm sao hơn? Khi con nhận được thư này thì ta đã phải đi rồi .

Nhưng mà con đừng buồn . Trong cuộc đời này có bao nhiêu

thứ mà ta chủ động được đâu? Cũng nào có lệ thuộc vào sự sắp xếp của ta chứ ? Với ta thì được gặp lại con, đã là 1 hạnh phúc quá lớn rồi . Biết được mẹ con và con sống hạnh phúc, ta thấy định mệnh đã khoan dung cho đời ta quá nhiều rồi, còn đòi hỏi gì nữa! Ta nào dám mong mỗi gì hơn?

Bội Dung!

Con có biết không, chưa bao giờ ta được sống 1 cách sung sướng và vui vẻ như mấy tháng vừa qua. Ta đã tưởng chừng như ta đã lên được đến tận thiên đàng . Con đã mang đến cho ta nhiều an ủi, hạnh phúc . Biết con ngoan, con nên người . Ta không còn sung sướng gì hơn.

Ta hết sức cảm ơn cha mẹ con. Người đã khéo dạy dỗ con cái . Ta cũng cảm ơn con nữa . "Đứa con gái nhỏ dễ thương của ta". Ta có thể gọi con 1 lần cuối về cái danh xưng đó chứ hờ Bội Dung?

Đã bao nhiêu năm qua rồi, ta đã mơ ước được gặp và được gọi con như vậy .

Bội Dung!

Con nên nhớ rằng, con đã có 1 gia đình hạnh phúc . Được cha mẹ thương yêu là 1 hạnh phúc con ạ . Ta mong rằng con ý thức điều đó, và hãy trân trọng cái hạnh phúc hiện có của mình . Hãy yêu kính cha mẹ hiện có của con. Vì họ là người cha và người mẹ tốt nhất trên cõi đời này đó con ạ .

Thôi ta đi đây!

Chúc con vui vẻ và hạnh phúc .

Một người cha.

Ký tên.

Đọc xong bức thư tôi nhìn lên, thấy người phu quét rác vẫn còn đứng gần đấy . Tôi chạy vội đến nghẹn giọng hỏi:

-Ông ơi! Ông là gì của người viết lá thư này ?

-Không là cái gì hết - Người phu quét rác nói - Nhưng tôi biết ông ta.

-Vậy địa chỉ của ông ta ở đâu? Bác làm ơn cho biết đi.

-Ông ta không có nhà - Người phu quét rác nói - Ông ta đến từ 1 nơi rất xa đây. Mấy tháng trước ông ta xin tạm ngụ tại nhà tôi. Ông ấy là 1 người tốt .

-Nhưng bây giờ ông ta ở đâu rồi ?

Tôi quýnh quáng hỏi, người phu quét rác ngần ngừ 1 chút nói:

-Ông ta đã đi rồi - Và nhìn về phía chân trời xa ông tiếp - Ông ấy đã đi thật xa, và sẽ không bao giờ trở lại cõi đời này nữa .

Lời của ông làm tôi choáng váng . Tôi thấy mọi vật trước mặt mình như tối sầm lại:

-Ý ông nói là ...

Người phu quét rác không để tôi kịp nói thêm, tiếp:

-Ông ấy đã chết rồi!

-Chết rồi ?

-Vâng - Người công nhân nói 1 cách bình thản - Trước đó, ông ta đã sớm mắc bệnh ung thư gan. 1 thứ bệnh bất trị .

Theo lời ông ấy kể lại thì cách đây hơn năm, bác sĩ ở bệnh viện tuyên bố là ông ta chỉ có thể sống cao lắm là 6 tháng nữa thôi... nhưng rồi như có 1 phép lạ, chẳng hiểu sao ông ấy lại kéo dài được cuộc sống của mình cả năm. Thứ 2 tuần rồi, lúc đi làm về, ông ta than mệt, và như biết mình không còn sống được bao lâu nữa . Ông ấy đã gọi tôi đến bên giường . Trao cho tôi phong thư và bảo là sáng chủ nhật sau lúc chín giờ đến đây gặp cô và đưa cho cô.

Tôi bủn rủn cả tay chân. Ngã phịch người xuống ghế . Thứ hai, tức là sau ngày cha gặp tôi 1 ngày . Vậy là bức thư này đã viết cách đây khá lâu. Trời ơi! Nước mắt tôi trào ra, sao cha lại bỏ đi như vậy ? Cha lặng lẽ bỏ đi mà không lời trối từ ? Chuyện đến 1 cách quá đột ngột, quá bất ngờ . Tôi không biết phải phản ứng làm sao ngoài chuyện khóc . Tôi thấy vũ trụ như sụp đổ .

Người phu quét rác đứng đấy rất lâu, thấy tôi chỉ khóc .

Ông ta do dự 1 chút nói:

-Xin lỗi cô nhé! Tôi hơi tò mò, nhưng tôi muốn biết cô là gì của ông ấy ?

Nước mắt làm tôi nghẹn lời, tôi chỉ biết lắc đầu thôi.

Ông phu rác thấy vậy, nói thêm:

-Cô có cần gì nữa không? Nếu không tôi xin phép kiếu từ, vì tôi còn nhiều việc phải làm .

Sợ ông ta bỏ đi, tôi vội nín khóc, hỏi:

-Cha tôi đã chết rồi, vậy cái ông đã chôn người ở đâu?

-Ông ấy trước khi chết dặn dò không cho phép chúng tôi

chôn - Người phu quét rác lắc đầu nói - Lời yêu cầu cuối cùng của người là khi đã nhắm mắt rồi phần xác sẽ đượ.c hoá thiêu. Để bao nhiêu tội lỗi bị đốt cháy hết . Tro bụi còn lại cũng được ném xuống dòng sông để nó theo sóng nước mà trôi đến khắp 4 phương trời .

Vậy là vô vọng, cha đã không muốn để lại 1 chứng tích nào t rên cõi đời này . Đến từ hư vô để rồi trở lại với hư vô. Người thoáng hiện đó rồi mất đó như 1 cơn mơ. Tôi cũng sẽ không còn lại bất cứ 1 dấu vết nào của người .

Người phu quét rác còn nói thêm:

-Ông ấy là 1 người tốt, rất khảng khái với bạn bè ... mỗi ngày làm được bao nhiêu tiền . Ngoài chuyện tiêu dùng ra, phần dư lại ông ấy đều cho hết chúng tôi để lo cho vợ con. Trước khi chết, ông ta còn chia hết tài sản cho bạn bè . Ông ấy nói đùa: "Con người khi vào đời với đôi bàn tay trắng thì khi đi cũng phải đi 1 cách nhẹ nhàng." Đứng trước cái chết mà chẳng hề biết buồn . Trái lại còn nói ra đi mà rất an lòng . Vì biết được 2 người thân của ông ta, bây giờ có 1 cuộc sống khá hạnh phúc . Ông không bận tâm gì cả . Đấy cô thấy đấy! Con người tuyệt vời như vậy mà phải mất sớm . Có phải là 1 điều đáng buồn lắm không?

Tôi ngả lưng ra sau mà lòng tê tái .

Cha có nghe không? Ai cũng quý cha. Sao chạ lại bỏ đi sao đành . Cuộc đời này sao lại bất công như vậy ?

Người phu quét rác thấy tôi ngồi yên, nghĩ là không việc gì cần nữa, nên gật đầu chào tôi bỏ đi.

Tôi ngồi đấy, nắm chặt lá thư trong tay, đầu óc hoàn toàn

trống rỗng . Linh hồn và tư tưởng như ngưng đọng . Tôi không thể nghĩ ngợi hay làm bất cứ điều gì . Chuyện đồn dập xảy ra 2 hôm nay như những cú nốc ao liên tiếp bồi vào người ... Và tôi ngồi như vậy thật lâu, tôi như 1 người mất hồn ...

Mấy tiếng đồng hồ sau, tôi mới loạng choạng đứng dậy . Nhìn cây Tùng Hương Ấn Độ trước mặt tôi lăm bắm nhắc lại lời của cha tôi đã nói:

-Loài thực vật này có tên là Tùng Hương Ấn Độ, nó chỉ nở hoa sau 4 tháng 1 lần, những đóa hoa màu trắng có mùi hương thơm lạ lùng, đứng thật xa cũng ngửi thấy .

Đó là lần đầu tiên tôi hẹn với "người đàn ông lạ" cũng là cha ruột của tôi. Tôi chợt có cảm giác như người đang đứng cạnh cây dừa, chỉnh lại những sợi dây đàn cho tôi, rồi kéo bản nhạc "Những ngày phiêu bạt" cũ . Mới đây mà bây giờ người ở đâu? Khi tiếng đàn còn văng bên tai?

Tôi thần thờ bước ra khỏi vườn bách thú, đi như người mộng du. Gần 1 tiếng đồng hồ sau tôi mới về đến nhà . Tôi máy móc nhấn chuông, có người ra mở cửa . Tôi cũng không nhìn xem đấy là ai. Tôi cứ như vậy mà bước vào nhà .

Người mở cửa chạy theo, rồi nắm lấy đôi vai tôi lắc mạnh ... 1 giọng nói quen thuộc hỏi:

-Bội Dung! Cô làm sao thế ? Chuyện gì đã xảy ra mà cô như người thất thần vậy ?

Tôi quay lại nhìn . Thì ra cái anh chàng kiến trúc sư đẹp trai. Anh ta nói gì tôi không biết, cũng không cần biết . Tôi tiếp tục bước thẳng đến cửa phòng của mẹ . Cửa phòng mở sẵn . Tôi

đi đến cạnh giường . Người đã đón tôi với đôi mắt buồn thảm . Tôi thấy người có vẻ lo lắng .

-Bội Dung, thế nào ?

Tôi chỉ nói được 1 câu:

-Mẹ ơi! Người đã đi rồi, mãi mãi ta sẽ không bao giờ gặp lại người nữa đâu.

Rồi mắt tôi tối sầm, tôi đổ xuống như 1 pho tượng thạch cao, tôi trôi bồng bênh trong dòng sông quá khứ, nơi ngày nào cha tôi đã ngụp lặn trong ấy . Ôi, dòng sông nơi cha tôi bắt đầu, và cũng là nơi người đã ra đi. Nhưng với 2 tâm trạng, 2 hoàn cảnh khác . Ngày xưa vì ham mê cờ bạc, vì chính nỗi đam mê ấy mà người đã để vượt mất tình yêu vợ con. Ngày nay, cha tôi đã toại nguyện khi đã tìm thấy tôi, đưa con bao nhiêu năm thất lạc ... Hẳn nơi cõi biệt mù, người sẽ mỉm cười mãn nguyện khi thấy tôi đã khôn lớn, mẹ tôi đã có cuộc sống khác

CHƯƠNG: 11

Sau hôm ấy, tôi ngã bệnh gần 2 tháng .

Tôi cứ sốt mê man. Và trong cơn mê, khuôn mặt người cha xa lạ cứ hiện ra. Nhiều lúc tôi thấy ông hiện ra ở đầu giường, với chiếc vĩ cầm trên tay, có lúc người chỉ đứng ngắm tôi với đôi mắt thương hại . Người không nói năng gì . Chỉ lặng lẽ nhìn rồi biến mất như màn sương.

Tôi thảng thốt kêu lên:

-Cha ơi! Cha!

-Cha đừng bỏ con đi, cha hãy ở lại đây với con nhé cha! Cha ơi!

Có 1 chiếc khăn ướt lạnh, đắp lên trán, tôi hơi tỉnh 1 chút . Mở mắt ra, bóng 1 người đàn ông với đôi mắt buồn nhìn tôi.

Tôi hét lên:

-Cha ... cha đừng đi đâu hết nha cha!

-Vâng, cha ở đây đây. Cha không có đi đâu cả, cha lúc nào cũng ở bên cạnh con!

Tôi chợt thất vọng . Đó là giọng nói của người cha nuôi, chứ không phải cha ruột . Tôi nhắm mắt lại, để những dòng lệ chảy dài, không nói gì nữa .

Bệnh tình cứ thế, mãi cho đến khi mùa đông đến, tôi mới dần dà bình phục . Mẹ cha thay phiên nhau ngồi cạnh giường chăm sóc tôi. Lúc đó, tôi mới có dịp ngắm người . Mới có mấy tháng mà mẹ tôi già đi thấy rõ, đôi má hóp, mắt thâm quầng .

Còn cha tôi? Mái tóc người đã bạc hẳn đi.

Cha rất quý tôi. Mỗi ngày đi làm về, người đều có mang những quả lê, quả táo mà tôi yêu thích, cả những gói ô mai về cho tôi. Còn mẹ tôi, ở giai đoạn này, tôi mới thấy được mức chịu đựng của 1 người đàn bà . Qua những tháng ngày đau khổ, người đã từng ngã xuống, nhưng rồi cũng đứng dậy nhanh chóng . Người chăm sóc tôi với 1 trái tim tan vỡ, nhưng chỉ nhìn tôi với ánh mắt buồn .

Bây giờ người đã dành hết mọi tình cảm của mình cho con. Người rất thận trọng không hề nhắc nhở đến 1 cái gì có dính dáng đến "người đàn ông lạ". Người không động đến đàn nữa, mặc dù người rất thích . Có lẽ vì sợ tiếng đàn kia sẽ làm cho tôi nhớ đến điều gì đó mà cần phải quên đi.

Khi tôi đa~ khá khoẻ mạnh, mỗi lần ngồi 1 mình với tôi, người hay nắm lấy bàn tay tôi vuốt ve, rồi chúng tôi chỉ ngồi yên lặng bên nhau như vậy hàng giờ, không ai nói với ai 1 tiếng nào . Nhưng trong trái tim của chúng tôi thì đang nói . Tôi biết như vậy . Cả 2 đang hồi tưởng về 1 bóng người đã đi xa.

Còn cái anh chàng kiến trúc sư đẹp trai Đường Tương Chao, ý quên, Đường Thanh Cao thì sao? Khi tôi ngã bệnh, anh chàng vẫn là 1 vị khách thường nhật bên giường tôi. Mỗi lần tan sở là chàng đến . Ở mãi đến khuya mới về . Khi tôi đã bình phục hẳn, chàng lại mang đủ loại sách mà tôi thích đến

cho tôi. Có Thanh Cao, nhà dù có chuyện buồn vẫn vang lên tiếng cười. Chính Cao đã mang lại cái không khí vui vẻ đó cho gia đình. Cao kể chuyện phiếm, chuyện vui, trào phúng cho cả nhà nghe, chàng có biệt tài cù léc, nên chẳng mấy chốc cánh hoa ủ dột như tôi cũng được tươi mắt. Tôi dần dần khôi phục tiếng cười.

Mỗi lần Thanh Cao đến, chàng thường hay làm mặt hề với tôi, rồi hỏi:

-Này, cái anh chàng Đường Tương Chao này không biết có còn tương cha gì không? Người ta có hoan nghênh hay rồi bị xua đuổi ra khỏi nhà không chứ? Hơ "người ta"?

Tôi có muốn không cười cũng không nín cười được.

2 tháng nằm trên giường bệnh, nhiều lúc nghĩ lại, tôi thấy mình là 1 bệnh nhân hạnh phúc nhất. Chung quanh chỉ toàn là người quan tâm đến mình và tình yêu. Nhưng mà, tôi làm sao quên được người cha đã từng tự xưng là "kẻ lang thang" của tôi. 1 con người khốn khổ.

"Người đàn ông xa lạ". Vâng, cha tôi đúng là 1 người đàn ông xa lạ. Mãi đến lúc người nằm xuống rồi, tôi mới biết được người chính là cha ruột của mình.

Tôi mới biết được rằng tôi là người thân duy nhất của người trên cõi đời này. Cha đã chết 1 cách bơ vơ. Tôi nhớ mãi lời mà 1 lần người đã nói: "Tôi sẽ đi đến 1 nơi thật xa, xa lắm, rồi tôi sẽ sống ở đấy 1 cách an phận. Bởi vì bây giờ tôi đã biết là người tôi yêu quý, họ đã có 1 cuộc sống hạnh phúc, còn ao ước gì hơn? Thôi thì để họ sống yên ổn. Tôi sẽ lặng lẽ bỏ đi thật xa, để cuộc sống của họ không bị khuấy động, mà nếu họ có biết, thì chắc sau này, sớm muộn gì họ cũng sẽ tìm đến

thăm tôi. Sum họp với tôi".

Đúng, cha đã nói đúng . Sẽ có ngày đó! Rồi cuối cùng con và mẹ cũng sẽ đến với thế giới của cha để sum họp với người . Con chỉ mong 1 điều . Là ở thế giới kia sẽ không có sự nghèo đói, mâu thuẫn và sự trêu cợt của định mệnh . Đúng không cha?

Đến lúc tôi bước được xuống giường, đi tới đi lui trong phòng khách thì năm cũ đã sắp hết - 1 năm mới đang đón chào . Không biết cha nuôi tôi có biết được cái nguyên nhân làm tôi ngã bệnh không? Tôi chỉ thấy người thăm lặng chăm sóc tôi. Còn mẹ ? Cái chết của cha ruột tôi, hình như nó mang lại đau khổ cho người, nhưng tôi thấy đấy là 1 cách giải quyết thoả đáng nhất cho hoàn cảnh khó xử của mẹ . Nếu bảo chết là hết, thì cha ruột cũng đã thoát khỏi 1 kiếp lầm than đây đau khổ .

Àu đó cũng là 1 cách sắp xếp của thượng đế .

Tôi dựa trên cách lý giải trên mà nguôi ngoai rất nhiều .

Hôm ấy, trời khá rét, chúng tôi phải đốt lò sưởi trong phòng khách .

Anh chàng Đường Thanh Cao cũng có đến, tôi tuy đa~ khỏe, nhưng vì đã lâu không có ra ngoài, nên khá xanh xao.

Tôi ngồi thu mình trong chiếc ghế salông. Sau cái chết của cha, tôi thường hay nghĩ ngợi . Có lẽ vì cha nuôi muốn tôi vui lên, nên người mang cây đàn violon của tôi ra bảo tôi đàn . Tôi không có lý do gì để từ chối . Thế là tôi nâng đàn lên.

Từ hôm bệnh đến giờ, lâu rồi tôi không được kéo đàn .

Và tôi bắt đầu dạo nhạc, cũng không hiểu sao, tôi lại chọn ngay bản "Những ngày phiêu bạt"

Tôi vừa kéo vừa hát nhỏ nhỏ:

Ngày tháng lênh đênh, lênh đênh trên đường đời

Đời đã không như lòng ta ước mơ

Hồn vẫn lang lang, lang lang chuỗi ngày buồn

Sầu lắng trong tim. Sầu đau buốt tim.

...

Ngày tháng âu lo vì chim còn có đường về

Tổ ấm ai ơi, đành mơ ước thôi

Ngày tháng phiêu du, ôi mãi đường dài

Biết đến bao giờ gặp lại "người xưa"?

...

Bản nhạc dứt, nước mắt lưng tròn khi nhớ đến "người xưa".
Cha không hiểu, người tưởng tôi xúc động vì bài hát quá buồn .

Người bước tới, nắm lấy tay tôi chăm sóc:

-Sao vậy con? Con gái nhỏ của cha?

"Con gái nhỏ của cha", nghe đến những tiếng đó, tôi càng khóc to hơn. Chỉ có mẹ là hiểu . Người bước vội đến, ôm lấy tôi và nói với cha:

-Không có gì đâu, chỉ tại lâu quá nó không được đàn nên xúc động, thôi để tôi đưa nó vào phòng .

Nhưng tôi không chịu, tôi nhìn mái tóc bạc lấm tấm muối tiêu của cha, tôi rưng rưng nước mắt nói:

-Con bình thường thôi cha ạ . Nhưng mà ... cha này ... cha có biết là ... con yêu cha lắm, cha biết không?

Tôi đã nói thật lòng tôi. Bởi vì ... tôi quý trọng cả 2 người cha của mình . Ai cũng yêu tôi. tôi là 1 con người hạnh phúc .

-Ồ! - Cha có vẻ xúc động . Người chớp chớp mắt - Ba cũng yêu con. Nhưng mà ... con gái của cha, con có biết là năm nay con bao nhiêu tuổi rồi không? Mà sao lại mau nước mắt quá vậy ?

-Dạ, 20 - Tôi đáp .

Cha có vẻ ngạc nhiên nhìn tôi:

-Hờ ?

-Cha không tin à ? - Tôi nói - Con còn nhớ rất rõ là ngày 28 tháng giêng là sinh nhật của con nữa là .

-Đúng rồi! Đúng rồi! Như vậy có nghĩa là con của cha đã khôn lớn .

Chẳng phải sao? 20 tuổi là cái tuổi trưởng thành mà pháp luật đã định .

Tôi thật sự là người lớn rồi .

Anh chàng Đường Thanh Cao trở mắt nhìn tôi như thú vị . Tôi còn làm cho anh ta ngạc nhiên hơn, khi tự động bước tới,

chững chạc hỏi:

-Anh Thanh Cao này, hôm nay anh có rảnh không? Nếu rảnh đưa tôi đi xem xinê nhé ?

-Hử ?

Anh chàng Thanh Cao tròn mắt, mặt đỏ rần như từ trên cung trăng rớt xuống . Nhưng rồi có lẽ sợ tôi đổi ý, chàng chụp ngay cơ hội nói:

-Rảnh, rảnh chứ . Hôm nay ở rạp Đô Thành đang chiếu phim "Hãy Dìu Nhau Đến Cõi Tình Yêu" hay lắm . Chúng ta đi ngay nhe?

Chúng tôi bước ra khỏi nhà . Tôi mạnh dạn đặt tay mình vào tay Thanh Cao. Anh chàng có vẻ thích thú .

Cánh cửa phía sau khép lại . Nó đã đóng kín cái tuổi vị thành niên của tôi.

Bây giờ tôi đã trưởng thành . Và các bạn có thể đoán biết chuyện tình cảm tôi với Thanh Cao rồi sẽ ra sao.

---HẾT---